

**ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
ΕΛΛΑΔΑΣ**

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

**ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ
ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ**

ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2026

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2026

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σ. ΜΑΡΙΝΗΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Νομίζω ότι είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε τη διαδικτυακή εκδήλωση της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας που αφορά το νέο Πειθαρχικό Δίκαιο...

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Ευχαριστώ πολύ κ. Πρόεδρε. Κατ' αρχάς, θα μου επιτρέψετε να πω εισαγωγικά κάτι για να μην υπάρξει καμία μα καμία παρανόηση σε σχέση με την τοποθέτησή μου. Εγώ δεν είμαι συνδικαλιστής, δεν είμαι πολιτικός, δεν είναι αυτός ο ρόλος μου.

Ο ρόλος μου είναι πρωτίστως να ερμηνεύσω τις διατάξεις, να σας υπογραμμίσω ποια είναι τα κρίσιμα σημεία τους και ποια είναι τα σκοτεινά τους σημεία και βάση αυτών, να βοηθήσω και το Διοικητικό Συμβούλιο της ΔΟΕ, αλλά και τους εργαζόμενους να λάβουν συνειδητά και πολύ συγκροτημένα τις όποιες αποφάσεις πρόκειται να λάβουν για τα θέματα τα οποία αφορούν το Συνδικάτο.

Αυτή η τοποθέτηση με φέρνει λοιπόν σε κάτι που μπορεί και να διαφωνήσετε μαζί του, αλλά για μένα είναι μια πολύ μεγάλη πραγματικότητα. Το Πειθαρχικό Δίκαιο είναι κάτι που είναι αναγκαίο και πρέπει να υπάρχει. Είναι αναγκαίο και πρέπει να υπάρχει γιατί πάρα πολύ απλά, υπάρχουν, δυστυχώς και δε μπορούμε να το κρύψουμε, υπάλληλοι οι οποίοι δεν είναι συνεπείς στο καθήκον τους, υπάλληλοι οι οποίοι πάρα πολλές φορές το ακούμε, χρηματίζονται ή τέλος πάντων παραβιάζουν τον νόμο με διάφορους τρόπους.

Το Πειθαρχικό Δίκαιο λοιπόν είναι κάτι το οποίο πρέπει να υπάρχει για να ξεχωρίζει τους ενόχους από τους αθώους, τους ανθρώπους οι οποίοι παραβιάζουν το καθήκον τους, από τους ανθρώπους οι οποίοι είναι συνεπείς στη δουλειά τους και προσπαθούν να είναι συγκροτημένοι και να βοηθήσουν και το χώρο εργασίας στον οποίο δουλεύουν και πρωτίστως στη δική σας περίπτωση, τα σχολεία, που είναι ένας πάρα πολύ ευαίσθητος χώρος.

Το Πειθαρχικό Δίκαιο όμως για να υπάρχει και να είναι σωστό, θα πρέπει να επιτελεί συγκεκριμένους στόχους. Δηλαδή η στόχευσή του θα πρέπει να είναι αυτή που είπα πριν, να τιμωρεί τους ενόχους, να δίνει τα εύσημα στους ανθρώπους οι οποίοι καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια να κάνουν τη δουλειά τους.

Η συγκεκριμένη διαδικασία που ξεκίνησε το καλοκαίρι, πάντα πρέπει να είμαστε αρκετά επιφυλακτικοί για οτιδήποτε έρχεται να περάσει μέσα στο καλοκαίρι, οι νόμοι συνήθως εκείνη την περίοδο είναι ό,τι χειρότερο θα μπορούσε να νομοθετηθεί, οδήγησε στην ψήφιση ενός νόμου που εφαρμόζεται πλέον από το Σεπτέμβριο του 5225/25, που κατά την ταπεινή μου άποψη δεν φέρει τα βασικά χαρακτηριστικά που πρέπει να έχει ένα σωστό και θεμιτό Πειθαρχικό Δίκαιο.

Και αυτό γιατί δυστυχώς στηρίζεται σε αυτό που λέμε αυστηροποίηση, είναι όντως μία αυστηροποίηση του πλαισίου, πολλές φορές όμως χωρίς καν να μπορέσει να καταφέρει να ισορροπήσει ανάμεσα σε αυτό που είναι η προσωπική, η ατομική ζωή του κάθε δημοσίου υπαλλήλου και αυτό που είναι το υπηρεσιακό του καθήκον.

Θα ήθελα ξεκινώντας να πω ότι ούτως ή άλλως και όλη η σκέψη και η δομή της απεργίας-απόχης στηρίζεται στην έννοια του καθήκοντος. Εμείς δεν θα πούμε ποτέ ότι η αξιολόγηση δεν είναι υπηρεσιακό καθήκον. Σε αυτό θα συμφωνήσουμε με την πλευρά της κυβέρνησης, όντως είναι υπηρεσιακό καθήκον, γιατί αν πούμε οτιδήποτε άλλο, θα φύγουμε από αυτό που είναι και βασική σκέψη της απεργίας απόχης, ότι απέχω από κάτι που είναι υπηρεσιακό μου καθήκον.

Εδώ λοιπόν έχουμε διατάξεις που επιχειρούν να συνδέσουν το υπηρεσιακό καθήκον, στο οποίο οι υπάλληλοι αρνούνται να εκτελέσουν διότι

ασκούν ένα νόμιμο δικαίωμά τους, με πειθαρχικές συνέπειες. Θα επανέλθω στο ζήτημα αυτό απλά θέλω να βάλω στο τραπέζι και να συζητήσουμε εισαγωγικά γιατί είναι ένα πολύ κρίσιμο ζήτημα, που δυστυχώς οι περισσότεροι υπάλληλοι κινδυνεύουν να βρεθούν αντιμέτωποι, το άρθρο 103 του Υπαλληλικού Κώδικα.

Τί λέει το άρθρο 103 του Υπαλληλικού Κώδικα μετά την αλλαγή του; Ότι οποιοσδήποτε υπάλληλος καταδικαστεί, έστω και πρωτόδικα, έστω και με αναστολή για οποιοδήποτε αδίκημα, είτε εντός Υπηρεσίας, είτε εκτός Υπηρεσίας, τίθεται σε αυτοδίκαιη αργία. Πρόκειται επί της ουσίας για μια υπερβολική αυστηροποίηση, πρόκειται για μια ευθεία παρέμβαση στην ατομική και προσωπική ζωή των υπαλλήλων.

Σκεφτείτε ένα απλό παράδειγμα, ότι μαλώνουμε τον αδελφό μου, μου κάνει μία μήνυση για εξύβριση, καταδικάζομαι πρωτοδίκως και μπαίνω σε διαδικασία αυτοδίκαιης αργίας, άρα απέχω από την εργασία μου λαμβάνοντας το 50% των αποδοχών μου, χωρίς στην πραγματικότητα αυτό να εξυπηρετεί πουθενά το συμφέρον της Υπηρεσίας.

Γιατί προφανώς το συμφέρον της Υπηρεσίας δεν είναι ούτε να απομακρύνει κάποιον που έτυχε να έχει μια πολύ κακή σχέση με τον αδελφό του ή καταδικάστηκε για ένα αδίκημα το οποίο καμία σχέση δεν έχει με την Υπηρεσία ούτε βεβαίως να πληρώνει έναν υπάλληλο ο οποίος απέχει από τα καθήκοντά του και λαμβάνει το 50% των αποδοχών του κατά το διάστημα της αυτοδίκαιης αργίας.

Πρέπει να πούμε ότι το ζήτημα αυτό ανέκυψε ήδη σε πάρα πολλούς χώρους. Ο πρώτος χώρος που ανέκυψε και ήταν αναμενόμενο ήταν ο χώρος των ΟΤΑ. Ήδη λοιπόν είχαμε ανθρώπους όποιοι καταδικάστηκαν πρωτοδίκως και βρέθηκαν ενώπιον του κινδύνου να τεθούν σε διαδικασία αυτοδίκαιης αργίας.

Φαίνεται ότι το Υπουργείο Εσωτερικών συνειδητοποίησε το πρόβλημα και γι' αυτό και στο τελευταίο νομοσχέδιο που έχει φέρει στην Βουλή, φαίνεται να επιχειρεί ν' αλλάξει τη διάταξη 103, λέγοντας ότι αν ανασταλεί η επιβουλή της ποινής, αν δηλαδή εκδοθεί μια απόφαση που με καταδικάζει σε δύο μήνες φυλάκιση με αναστολή, τρεις, πέντε, δέκα μήνες

φυλάκιση με αναστολή, τότε ο υπάλληλος δεν τίθεται στη διαδικασία αυτοδίκαιης αργίας.

Επηρεάζει δε και κάτι ακόμα, επηρεάζει την περίπτωση δ' της παρ. 1 του άρθρου 103, όπου εκεί προέβλεπε ότι αν κάποιος εις βάρος του ασκηθεί ποινική δίωξη για κακούργημα, τίθεται και πάλι αυτοδικαίως σε αυτοδίκαιη αργία. Στην περίπτωση, αυτή η αλλαγή που κάνει είναι ότι πλέον προβλέπει ότι θα πρέπει να έχει παραπτεμφθεί αμετακλήτως στο ακροατήριο για την τέλεση ενός κακούργηματος και σίγουρα εδώ συζητάμε για πολύ βαριές περιπτώσεις που σίγουρα έχουν τη σημασία τους. Θέλω να πω ότι ήδη από τους πρώτους μήνες της εφαρμογής του Πειθαρχικού, προκύπτει με μεγάλη σαφήνεια ότι η υπερβολική αυστηροποίηση θα πρέπει να συμβαδίζει και μ' έναν ακόμα παράγοντα.

Και ο παράγοντας είναι η καθημερινή λειτουργία, η οργάνωση των Υπηρεσιών, η προσωπική και οικογενειακή ζωή των υπαλλήλων καθώς δε μπορούμε να ζητάμε από τους δημοσίους υπαλλήλους να είναι κάτι περισσότερο απ' όσο είναι ο μέσος κοινός άνθρωπος στην κοινωνία μας. Δε μπορούμε να ζητάμε λοιπόν από τους δημοσίους υπαλλήλους να μην έχουν μια παράβαση ΚΟΚ ή να μην έχουν μια προσωπική αντιδικία στο πλαίσιο της οικογενειακής τους ζωής.

Ερχόμαστε τώρα σε αυτό που είμαι βεβαία ότι αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα ζητήματα που απασχολεί τον κλάδο. Δυστυχώς ο κλάδος των Εκπαιδευτικών ήταν αυτός που έδωσε το κακό παράδειγμα, να το πω έτσι απλά, παραδειγματίσε την κυβέρνηση για το πώς έπρεπε να χειριστεί το ζήτημα της αξιολογήσεως.

Αναφέρομαι βεβαίως στο κομμάτι της ήδη υφιστάμενης, το ξέρετε αυτό, το ξέρουμε όλοι πάρα πολύ καλά, της διάταξης του άρθρου 56 του 4823/21, η οποία προέβλεπε ότι η μη συμμετοχή στη διαδικασία της αξιολογήσεως συνιστά πειθαρχικό αδίκημα το οποίο βέβαια η συγκεκριμένη διάταξη συνέδεε με πολύ χαμηλότερες ποινές, ποινές στέρησης αποδοχών, ενώ πλέον η καινούργια διάταξη του Υπαλληλικού Κώδικα, το συνδέει ακόμη και με την ποινή της οριστικής παύσης σε περίπτωση που μιλάμε για δυο επαναλαμβανόμενες αρνήσεις του υπαλλήλου να συμμετέχει σε δυο αξιολογικές περιόδους.

Πάρα πολλά μπορούμε να πούμε για το συγκεκριμένο άρθρο. Κατ' αρχάς να διευκρινίσουμε ότι το άρθρο 56 του 4823 καταργήθηκε. Άρα, οποιαδήποτε πειθαρχική δίωξη γίνει από 1/1/26, δε θα γίνει με βάση το άρθρο 56 του 4823/21. Οποιαδήποτε πειθαρχική δίωξη λοιπόν για μη συμμετοχή στη διαδικασία της αξιολόγησης, θα γίνει βάσει του άρθρου 109 του Υπαλληλικού Κώδικα όπως έχει τροποποιηθεί με αυτή τη βαρύτερη, ως το πούμε έτσι, διατύπωσή της και τη βαρύτερη ποινή που αυτή επισύρει.

Να πούμε ότι η διατύπωση του άρθρου κατ' αρχάς δεν είναι τόσο κακή. Θα μπορούσε να είναι πάρα πολύ χειρότερη. Κι αυτό γιατί η διάταξη κάνει λόγο για άρνηση. Άρνηση να συμμετέχει κάποιος στη διαδικασία της αξιολόγησης. Η άρνηση από μόνη της είναι μια φράση η οποία είναι αρνητικά φορτισμένη, είναι μια φράση η οποία προϋποθέτει ότι κάποιος γνωρίζει ότι έχει μια υποχρέωση, όντως τη γνωρίζει, αλλά και ότι η απουσία του, η μη συμμετοχή του σε αυτή τη διαδικασία, γίνεται εν γνώσει του ότι παραβιάζει ένα υπαλληλικό καθήκον.

Είπαμε ότι είναι υπαλληλικό καθήκον η αξιολόγηση, δε θα διαφωνήσουμε σε αυτό, πιστεύω ότι για όλους μας είναι πάρα πολύ σαφές και πολύ ορθό. Στην πραγματικότητα ωστόσο, όταν ασκώ ένα νόμιμο δικαίωμά μου, ένα δικαίωμά μου το οποίο απορρέει τόσο από τον Υπαλληλικό Κώδικα όσο από το Σύνταγμα, όσο από τις Διεθνείς Συμβάσεις Εργασίας που προστατεύουν το δικαίωμα της απεργίας, δε μπορεί να θεωρηθεί ότι αρνούμαι να εκτελέσω ένα υπαλληλικό μου καθήκον.

Άρα, επί της ουσίας, η συμμετοχή σε μια διαδικασία απεργίας-αποχής, από την αξιολόγηση, όπως μέχρι σήμερα την έχει δομήσει η ΔΟΕ αλλά και πάρα πολλά άλλα Συνδικάτα στο δημόσιο τομέα, δε μπορεί να θεωρηθεί ότι πληροί την αντικειμενικά υπόσταση του αδικήματος αυτού, που είναι η άρνηση συμμετοχής στην αξιολόγηση.

Για μένα αυτό είναι περισσότερο από σαφές, και νομίζω ότι και για όλους τους συναδέλφους που έχουν κληθεί να αντιμετωπίσουν αντίστοιχα Πειθαρχικά και με την Τρίπολη, τον συνάδελφο που μίλησα είναι ακριβώς η αντίληψη που διαπνέει την νομική υπεράσπιση που αναπτύσσουν για να προστατεύσουν τους συναδέλφους σας.

Θα μου πείτε ότι η πλευρά του Υπουργείου απαντά και ενδεχομένως από πλευράς της δίκιο έχει, ότι ναι αλλά υπάρχει μια απόφαση του Εφετείου η οποία έχει κρίνει την απεργία αποχή της ΔΟΕ ως παράνομη. Θα πω ότι αυτό είναι μια μεγάλη αλήθεια. Όντως υπάρχει μια εφετειακή απόφαση που έχει κρίνει την απεργία αποχή της ΔΟΕ ως παράνομη.

Θα πω όμως και πάλι και αυτό δεν μπορεί κανείς να μου το αλλάξει και δεν πρόκειται ποτέ κανείς να με πείσει για το αντίθετο, ότι κάθε απεργία και αυτό είναι ένας βασικός δομικός κανόνας του δικαίου της απεργίας κρίνεται αυτοτελώς. Καμία απεργία δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι παράνομη γιατί σε προγενέστερο χρόνο μια αντίστοιχη απεργία κρίθηκε παράνομη.

Αν ίσχυε ο κανόνας αυτός τότε στην πραγματικότητα δεν θα χρειαζόταν ο εργοδότης ούτε να προσφύγει ξανά και ξανά για να ακυρώσει μια απεργία ή να την κηρύξει παράνομη, ούτε θα έμπαιναν όλα αυτά τα χρόνια, όλες οι κυβερνήσεις, όλοι οι εργοδότες, στη διαδικασία να πρέπει να προσφύγουν επανειλημμένα κάθε φορά που προκηρυσσόταν μια απεργία, θα λέγαμε ότι βγήκε μία απόφαση και εκεί τελείωσε το πανηγύρι.

Θέλω δε να θυμίσω και το εξής και νομίζω ότι αυτό είναι λίγο στο πετσί μας και στο αίμα μας όλα αυτά τα χρόνια, ότι στην πραγματικότητα, όταν μιλάμε για τα προβλήματα που τυχόν αντιμετωπίζει μία απεργία στο δημόσιο τομέα, είναι πάρα πολύ συγκεκριμένα. Δηλαδή τα στατιστικά στοιχεία για κάθε απεργιακή κινητοποίηση στο Δημόσιο είναι πάρα πολύ άσχημα.

Θυμάμαι κάποια στατιστικά που είχαν δοθεί στο παρελθόν ότι από τις 114 απεργίες που ήχθησαν ενώπιον των δικαστηρίων, οι 112 είχαν κριθεί παράνομες. Συνήθως, και το γνωρίζουμε αυτό, οι απεργίες κρίνονται παράνομες στα ζητήματα τα οποία έχουν να κάνουν με την τυπική διαδικασία προκήρυξής τους.

Εδώ πρέπει να πω όμως κάτι ακόμα: Σε κάθε περίπτωση, οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν κάνουν αυτό που λέμε πολιτική απεργία. Η πολιτική απεργία είναι απαγορευμένη. Αλλά η δική σας απεργία, η οποία επί της ουσίας απευθύνεται σε έναν εργοδότη που είναι το Δημόσιο και αυτός ο εργοδότης για να εφαρμόσει τις αποφάσεις και τις επιλογές του νομοθετεί, στην πραγματικότητα δεν μπορεί να θεωρηθεί πολιτική απεργία.

Και αυτό γιατί δεν υπάρχει άλλος τρόπος να διεκδικηθεί οτιδήποτε μπορεί να διεκδικήσει ένα συνδικάτο στο πλαίσιο μιας διαδικασίας διεκδίκησης απέναντι στον εργοδότη. Επανέρχομαι λοιπόν στο ζήτημα το οποίο μπαίνει και λέω ξανά ότι θα πρέπει για να υπάρξει άρνηση αφ' ενός να υπάρξει αδικαιολόγητη άρνηση και όχι μια άρνηση που στηρίζεται στη θεώρηση του κάθε υπαλλήλου ότι ασκεί ένα νόμιμο δικαίωμά του που είναι η απεργία και θα επαναλάβω κάτι που το λέω συχνά και έχω καταστεί μάλλον μονότονη και βαρετή, ότι ο απεργός καλύπτεται πάντοτε από το τεκμήριο της νομιμότητας απεργιακής κινητοποίησης μέχρι που αυτή να κριθεί αμετακλήτως παράνομη.

Ακόμη δηλαδή και μια απεργία η οποία κηρύσσεται παράνομη πρωτοδίκως δεν αρκεί για να οδηγήσει σε δυσμενείς συνέπειες εις βάρος του απεργού, αν δεν καταστεί απόφαση αυτή που κήρυξε τη συγκεκριμένη απεργιακή κινητοποίηση αμετάκλητη.

Θεωρώ λοιπόν ότι και η διάταξη του άρθρου 109 όπως τροποποιήθηκε στον καινούργιο Υπαλληλικό Κώδικα αλλά και η προηγούμενη διάταξη του άρθρου 56 του 4823/21 μπορεί να αντιμετωπιστεί, με όσους συναδέλφους έχω μιλήσει έχω καταστήσει πολύ σαφές ότι εφόσον ασκείται ένα νόμιμο δικαίωμα, τότε δεν είναι δυνατόν ένας απεργός να φέρει συνέπειες για τη μη συμμετοχή του στη διαδικασία της αξιολογήσεως.

Και έρχομαι να σας πω και κάτι άλλο, το οποίο είμαι βεβαία ότι θα με ρωτήσατε και με έχετε ρωτήσει πάρα πολλές φορές και το έχω ακούσει πάρα πολλές φορές. Αφού λοιπόν συμβαίνουν όλα αυτά και αφού δεν έχει δικαίωμα το Υπουργείο να ασκήσει πειθαρχικές διώξεις, τότε γιατί βρίσκονται κάποιες χιλιάδες συνάδελφοι μας στο πλαίσιο των Πειθαρχικών Συμβουλίων και έχουν ασκηθεί εις βάρος πειθαρχικές διώξεις και πειθαρχικές παραπομπές.

Πρέπει να σας πω και το ξέρετε, είστε άνθρωποι που ζείτε μέσα στον κόσμο και την κοινωνία, ότι το να κάνει κάποιος ένα λάθος ή μια εσφαλμένη ή μια ηθελημένη ή μια παράνομη ενέργεια, προφανώς ο νομοθέτης, ο νόμος δεν μπορεί να το απαγορεύσει. Αν δηλαδή εγώ θέλω να

σκοτώσω κάποιον, δεν μπορεί ο νομοθέτης να με σταματήσει πριν τον σκοτώσω. Όταν τον σκοτώσω, θα με τιμωρήσει.

Το ίδιο πράγμα συμβαίνει και εδώ. Η πλευρά της Διοικήσεως θεωρεί ότι τελείται ένα πειθαρχικό παράπτωμα. Εκ των πραγμάτων είναι δικαίωμά της να ασκήσει αυτή την πειθαρχική εξουσία που της αναγνωρίζει ο νόμος. Δε σημαίνει ότι αυτή η πειθαρχική εξουσία ορθώς ασκήθηκε, δεν σημαίνει ότι ένας άνθρωπος που παραπέμπεται σε ένα Πειθαρχικό Συμβούλιο θα καταδικαστεί υποχρεωτικά και πάνω από όλα δεν σημαίνει ότι αυτή πειθαρχική παραπομπή είναι σωστή.

Έχουμε πάρα πολλές περιπτώσεις που φτάνουν να έχουν κάποιοι υπάλληλοι μία καταδίκη πειθαρχική από έναν Πειθαρχικό Συμβούλιο και εν συνεχεία να έρθουν τα δικαστήρια να πουν ότι κακώς αυτή η ποινή επιβλήθηκε ή ότι έπρεπε να επιβληθεί μικρότερη ποινή ή ότι, τέλος πάντων, υπήρξαν τυπικές παραλείψεις, ο οποίες θα έπρεπε να οδηγήσουν σε ακύρωση της ποινής.

Δε θέλω λοιπόν να σκεφτόμαστε ή να σκέφτεστε ότι η άσκηση της πειθαρχικής δίωξης συνεπάγεται από μόνη της, μία πειθαρχική καταδίκη. Καταλαβαίνω ότι σίγουρα μια πειθαρχική διαδικασία η οποία είναι σε εκκρεμότητα είναι κάτι το οποίο είναι πάρα πολύ δύσκολο, πρωτίστως ψυχολογικά για κάποιον να το διαχειριστεί και είναι κάτι το οποίο μεταβάλλει την καθημερινότητα και σε βάζει σε μια διαδικασία που προφανώς δεν θα ήθελες να έχεις ή να μπει ή να ταλαιπωρηθείς.

Είναι όμως σαφές ότι δεν σημαίνει ότι η πειθαρχική παραπομπή θα επιφέρει κατ' ανάγκη και μία πειθαρχική καταδίκη ή μία επιβολή ποινής. Πρέπει δε να διευκρινίσω και το εξής γιατί υπήρξε μια πολύ μεγάλη παρανόηση και μια, να το πω έτσι, απλά σπέκουλα πάνω σε αυτά τα οποία έχουν ειπωθεί στο παρελθόν από το στόμα μου και θέλω να είμαι πάρα πολύ σαφής.

Όταν εκδόθηκε η απόφαση του Εφετείου, η οποία έκρινε παράνομη την απεργία της ΔΟΕ, η αντίληψη που είχα από την πρώτη στιγμή ήταν ότι πλέον θα μπορούμε σε διαδικασία σκληρού ροκ. Τι εννοούσα τότε;

Εννοούσα τότε και το λέω και τώρα, ότι από τη στιγμή που βγήκε αυτή η απόφαση, από τη στιγμή που θυμίζω, τότε κυκλοφόρησε και μία

περίφημη γνωμοδότηση που τη βρίσκουμε μπροστά μας, δεν την έγραψε εγώ, μη με δείρετε, άλλος την έχει γράψει, από τη στιγμή που έγιναν αυτά τα δύο γεγονότα, είναι πάρα πολύ σαφές ότι η πλευρά του Υπουργείου θα πήγαινε σε ενεργοποίηση του άρθρου 56, άρα επί της ουσίας θα προσπαθούσε να πετύχει ό,τι περισσότερο μπορούσε να πετύχει, είτε μέσω της αναστολής της εξέλιξης, πράγμα το οποίο έκανε και εν συνεχεία έπεσε με αποφάσεις των ΠΥΣΠΕ, είτε μέσω της πειθαρχικής οδού και της διαδικασίας που θα προσπαθούσε να εφαρμόσει.

Θεωρούσα λοιπόν όχι ότι έπρεπε να αναστείλετε ή να μην έπρεπε να αναστείλετε, δεν υπήρξε ποτέ αυτή η άποψή μου, θεωρούσα μ' όλα ταύτα, ότι θα φτάναμε κάποια στιγμή, πράγμα το οποίο συνέβη, δυστυχώς, υπήρξα μάντης κακώς σαν την Κασσάνδρα, θα φτάνουμε λοιπόν κάποια στιγμή να υπάρξουν αυτές οι πειθαρχικές παραπομπές. Πράγμα το οποίο και έγινε.

Το γεγονός όμως από μόνο του δεν συνεπάγεται κάποια ποινή συνέπεια, πρόβλημα εις βάρος των συναδέλφων και σίγουρα είναι κάτι το οποίο στην πορεία των πραγμάτων θα δούμε πώς θα εξελιχθεί και πώς τελικά θα αντιμετωπιστούν και από τα Πειθαρχικά Συμβούλια και γενικότερα από τη Δικαιοσύνη, χτυπάω ξύλο, να μη χρειαστεί ποτέ να φτάσουμε εκεί και να λήξουν τα ζητήματα νωρίτερα, αλλά σίγουρα είναι κάτι το οποίο δεν έχει τελειώσει, αντιθέτως τώρα αρχίζει.

Μη με ρωτήστε λοιπόν γιατί δεν μπορεί με κάποιο μαγικό τρόπο να εξαφανιστούν αυτές τις πειθαρχικές διώξεις. Το Πειθαρχικό Δίκαιο έχει μια συγκεκριμένη διαδικασία, έχει ένα συγκεκριμένο τρόπο, αυτό το δρόμο θα πρέπει να τον ακολουθήσετε και αυτός ο δρόμος είναι που θα οδηγήσει στο όποιο θετικό ή αρνητικό, ενδεχομένως, δεν το αποκλείουμε και αυτό, αποτέλεσμα.

Πάμε λοιπόν τώρα να δούμε τις μεταβάσεις. Τί σημαίνει μεταβάσεις. Κάθε φορά που αλλάζει ένας νόμος θα πρέπει να προβλέψει ποια είναι μεταβατική περίοδος μέσα στην οποία οι διατάξεις του θα εφαρμοστούν ή δεν θα εφαρμοστούν ή ποια είναι διατάξεις του θα εφαρμοστούν.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, αυτό που λέει ο νόμος είναι ότι αν ένα πειθαρχικό αδίκημα τελέστηκε μετά την 1/1/26, η πειθαρχική δίωξη ασκήθηκε ομοίως μετά την 1/1/26, τότε εφαρμόζονται οι διατάξεις και διαδικαστικά, αλλά και σε επίπεδο ουσιαστικού Δικαίου, του καινούργιου Πειθαρχικού Δικαίου. Αν το αδίκημα τελέστηκε ως 31/12/25, όπως με τις τρέχουσες πειθαρχικές διώξεις, τότε και εφόσον η πειθαρχική δίωξη ασκήθηκε μετά την 1/1/26, τότε ισχύουν δύο δεδομένα.

Όσον αφορά σε ουσιαστικού Δικαίου διατάξεις θα εφαρμοστούν οι ευμενέστερες, άρα στην συγκεκριμένη περίπτωση θα εφαρμοστεί ό,τι είναι πιο καλό, να το πω έτσι απλά, για τον υπάλληλο, ενώ για τις διατάξεις διαδικαστικού Δικαίου, δηλαδή τις διατάξεις βάσει των οποίων θα κριθεί η υπόθεσή μου, θα εφαρμοστούν οι διατάξεις του νέου Πειθαρχικού Κώδικα.

Και εάν μία πράξη τελέστηκε έως 31/12/25 και ασκήθηκε η πειθαρχική δίωξη έως 31/12/25, τότε θα εφαρμοστούν οι διατάξεις του Πειθαρχικού Δικαίου όπως ισχύουν μέχρι 31/12/25. Πολύ απλά και πολύ πρακτικά για να μην σας μπερδεύω: Οι πειθαρχικές διώξεις που βρίσκονται σε εκκρεμότητα εφόσον η πειθαρχική δίωξη ασκήθηκε πριν την 31/12/25 πράγμα το οποίο συμβαίνει εξάλλου, θα κριθούν με βάση τις διατάξεις του παλιού Πειθαρχικού Δικαίου.

Οποιαδήποτε καινούργια πειθαρχική δίωξη ασκηθεί από 31/12/26 όποια θα ασκηθεί όχι με βάση πλέον το άρθρο 56, αλλά με βάση το άρθρο 109, θα κριθούν με βάση τις διατάξεις του καινούργιου Πειθαρχικού Δικαίου. Άρα, για να το κάνουμε ακόμη πιο σαφές, οι πειθαρχικές διώξεις που έχουν ασκηθεί με βάση το άρθρο 56, δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να οδηγήσουν σε οριστική παύση. Θα εφαρμοστούν οι ποινές όπως τις προέβλεπε το άρθρο 56.

Άρα επί της ουσίας μιλάμε για στέρηση αποδοχών. Το ζήτημα το οποίο γεννάται λοιπόν είναι από την 1/1/26. Θέλω να πω δε και το εξής γιατί ήταν ένα από τα ερωτήματα που ετέθησαν, αν και τα πόσον, μπορούμε να αθροίσουμε την πειθαρχική δίωξη που έγινε βάση του άρθρου 56 για τη μη συμμετοχή στη διαδικασία αξιολόγησης, με την πρώτη φορά που θα αρνηθώ ή δεν θα συμμετέχω σε διαδικασία αξιολόγησης.

Επειδή η διάταξη μιλάει για δύο μη συμμετοχές σε αξιολογικές περιόδους και θα παρακαλέσω να το προσέξουμε πάρα πολύ για αυτό γιατί ήτανε μία από τις ερωτήσεις που έχω δει στο φύλλο αυτό που μου εστάλη, μιλάει λοιπόν για αξιολογικές περιόδους, όχι για φάσεις της ίδιας αξιολογήσεως. Άρα, αν αρνηθώ να συμμετέχω σε δύο αξιολογικές περιόδους από εδώ και πέρα, γιατί τώρα ξεκινά να υπάρχει αυτό το πειθαρχικό αδίκημα με τη μορφή που προβλέπεται από το άρθρο 109, τότε πλέον ενεργοποιείται η περίπτωση της οριστικής παύσεως που προβλέπεται στον καινούριο άρθρο του Πειθαρχικού Κώδικα.

Πρακτικά, λοιπόν, οι διώξεις που έχουν ασκηθεί μέχρι τώρα δεν θεωρώ, δεν εκτιμώ, δεν πιστεύω ότι μπορούν να αθροιστούν με την πειθαρχική δίωξη που έχει ήδη ασκηθεί κατά τους συναδέλφων με βάση το άρθρο 56.

Το άλλο που πρέπει να πούμε, γιατί είναι και αυτό μια ερώτηση που ετέθη, ήταν κατά πόσο ένας συνάδελφος, εις βάρος του οποίου έχει ασκηθεί πειθαρχική δίωξη, θα μπορέσει να συνταξιοδοτηθεί. Αυτό ήταν, γιατί πρέπει να λέμε τα άσχημα, πρέπει να λέμε και τα καλά, μια από τις θετικές αλλαγές του Πειθαρχικού. Όντως, πλέον επιτρέπεται παρά το γεγονός ότι υπάρχει μια ενεργή Πειθαρχικό Δίκαιο, πλέον επιτρέπεται στον δημόσιο υπάλληλο να παραιτηθεί.

Η διαφορά είναι ότι παλαιότερα δε μπορούσε να συνταξιοδοτηθεί, δε μπορούσε να παραιτηθεί και να φύγει από την Υπηρεσία, τώρα πλέον μπορεί. Βεβαίως η πειθαρχική δίωξη, η πειθαρχική διαδικασία συνεχίζεται, μόνο που η όποια ποινή επιβληθεί, μετατρέπεται σε χρηματικό πρόστιμο. Άρα δε θα ζούμε πλέον, και για αυτό λέω ότι είναι μια πολύ θετική εξέλιξη αυτή, δεν θα ζούμε πλέον εκείνα τα τραγικά φαινόμενα να έφταναν 67, 68 χρονών και να μη μπορούσαν να φύγουν απ' την Υπηρεσία τους γιατί εκκρεμούσε μια πειθαρχική δίωξη, μια πειθαρχική διαδικασία.

Πρακτικά λοιπόν, δεν υπάρχει ζήτημα απ' τις εκκρεμείς πειθαρχικές διώξεις, θεωρώ ότι οι συνάδελφοι, εφόσον επιδιώκουν και το επιθυμούν να συνταξιοδοτηθούν, θα μπορέσουν να φύγουν.

Ένα άλλο ζήτημα το οποίο μας απασχολεί πάρα πολύ και δεν σας κρύβω ότι είναι και αντικείμενο της προσφυγής που έχει κάνει η ΔΟΕ μαζί με άλλες Διδασκαλικές Ομοσπονδίες, με άλλες Εκπαιδευτικές Ομοσπονδίες, είναι το ζήτημα της καινούργιας σύνθεσης των Πειθαρχικών Συμβουλίων.

Η αλήθεια είναι ότι, και εδώ δεν θέλω να σας χαϊδέψω τα αυτιά, δυστυχώς το Συμβούλιο της Επικρατείας έχει κρίνει ότι επειδή ακριβώς οι σύμβουλοι του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους έχουν τη μονιμότητα, επειδή αναγνωρίζονται εκ του Συντάγματος και εκ του νόμου ότι έχουν μια μονιμότητα, όπως ακριβώς και οι μόνιμοι δημόσιοι υπάλληλοι, το Συμβούλιο της Επικρατείας έχει κρίνει επανειλημμένως, υπάρχει πλειάδα αποφάσεων, ότι η συμμετοχή τους στα Πειθαρχικά Συμβούλια δεν παραβιάζει τον κανόνα που απαιτεί το Σύνταγμα να συγκροτούνται τα Πειθαρχικά Συμβούλια κατά τα 2/3 από μόνιμους δημοσίους υπαλλήλους.

Άρα, εκ των πραγμάτων, καλώς συμμετέχουν, εννοώ σε νομικό επίπεδο. Το βασικότερο ωστόσο πρόβλημα το οποίο κατ' εμέ υπάρχει και το οποίο είναι βέβαιο ότι και στην προσφυγή που έχουμε κάνει θα κληθεί να το απαντήσει το Συμβούλιο της Επικρατείας, ομοίως όμως θα κληθεί και σε άλλες περιπτώσεις γιατί είμαι σίγουρη ότι τα ζητήματα αυτά που συζητάμε θα ανακύψουν στο μέλλον, είναι το κατά πόσο πληρείται ο κανόνας της λειτουργικής και οργανικής ανεξαρτησίας και αμεροληψίας.

Τί εννοώ: Εννοώ ότι με βάση το νόμο, οι σύμβουλοι του Νομικού Συμβούλου του Κράτους, οι δικηγόροι συνάδελφοί μου, ο ρόλος τους και η αποστολή τους είναι να υπερασπίζονται τα συμφέροντα του Δημοσίου ενώπιον των δικαστηρίων και να βοηθούν τη Διοίκηση μέσω γνωμοδοτήσεων κτλ.

Εκ των πραγμάτων λοιπόν, οι άνθρωποι αυτοί οι οποίοι μετατρέπονται σε πειθαρχικούς δικαστές, πέραν των όποιων αμφιβολιών μπορεί κάποιος να εκφράσει σε σχέση με τη γνώση της πραγματικότητας την οποία μπορούν να έχουν μέσα σε μια Δημόσια Διοίκηση που καθημερινά αντιμετωπίζει προβλήματα και ιδιαιτερότητες που πολλές φορές δεν έχει αντιμετωπίσει ούτε καν ο ίδιος ο νομοθέτης, πέραν λοιπόν αυτού του δεδομένου που προβληματίζει, έχουν ένα ρόλο ο οποίος επί της ουσίας τους καθιστά κριτές και κρινόμενους.

Δηλαδή είναι οι άνθρωποι που θα πάνε στο δικαστήριο να υπερασπιστούν τα συμφέροντα του Δημοσίου και την ίδια στιγμή καλούνται να ασκήσουν πειθαρχική εξουσία και να λάβουν αποφάσεις εις βάρος των υπαλλήλων. Θεωρώ ότι είναι ένα ζήτημα το οποίο θα κριθεί στο μέλλον.

Σταδιακά θα υπάρξουν αποφάσεις και είμαι βεβαία ότι πάρα πολλοί συνάδελφοί μου, όπως και εμείς, όποτε προκύψει τέτοιο ζήτημα, θα το προβάσουμε, θα το προτείνουμε και θα είναι ένα θέμα στο οποίο το Συμβούλιο της Επικρατείας θα κληθεί να απαντήσει. Σίγουρα, μ' όλα ταύτα, πρέπει να πω ότι εκτιμώ ιδιαίτερα πολλούς από τους συναδέλφους μου, δεν θα πω ότι δεν γνωρίζουν τον νόμο, προφανώς γνωρίζουν τον νόμο, είναι σαφές, απλά δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι εκτός από το νόμο υπάρχει και η πραγματικότητα.

Και η πραγματικότητα λέει ότι πάρα πολλές φορές βρισκόσαστε αντιμέτωποι με ζητήματα τα οποία προέρχονται από κακές διοικητικές πρακτικές, δηλαδή πρακτικές που η Διοίκηση ακολουθούσε επί σειρά ετών, είτε προέρχονται από δυσερμηνείες, είναι πάρα πολλές, δυστυχώς ο νομοθέτης αντί να βελτιώνει την ποιότητα της νομοθέτησης τη χειροτερεύει με τα χρόνια, είτε προέρχονται από προβλήματα τα οποία ένας άνθρωπος που δεν έχει ασχοληθεί με το συγκεκριμένο χώρο, δεν έχει ζήσει το χώρο τον οποίο καλείται να κρίνει και τους υπαλλήλους που καλύτερα να κρίνει του χώρου αυτού, δεν έχει πάντοτε την καλύτερη ή την ορθότερη εικόνα.

Βεβαίως, δεν θέλω να είμαι αρνητική. Καταλαβαίνω ότι η πλευρά της κυβέρνησης το θέσπισε σε μία λογική ότι με τον τρόπο αυτό θα αυστηροποιηθεί και θα επιταχυνθεί, η πειθαρχική διαδικασία. Εγώ θα ήθελα να το δω στην πράξη, δηλαδή στην πράξη κατά πόσο οι συνάδελφοί μου θα ακολουθήσουν αυτήν την κανόνα ή απλά θα εφαρμόσουν τον νόμο και με την επιείκεια που και αυτή η φράση της επιείκειας είναι ένα κομμάτι του νόμου, όπως είναι και αρχή της αναλογικότητας που πρέπει να επιλέγουμε την κατάλληλη ποινή για το κατάλληλο αδίκημα όταν και εφόσον υπάρχει.

Θέλω επίσης να πω ότι το η συγκεκριμένη διαδικασία του Πειθαρχικού Συμβουλίου, το λέω γιατί θυμήθηκα μία ερώτηση, οπότε μάλλον είναι κατάλληλη στιγμή να το απαντήσουμε, η συγκεκριμένη διαδικασία

διενεργείται από Πειθαρχικό Συμβούλιο το οποίο εδρεύει στην Αθήνα, άρα εκ των πραγμάτων τα Πειθαρχικά θα γίνονται στην Αθήνα.

Βεβαίως, ο καινούργιος νόμος προβλέπει τη δυνατότητα απομακρυσμένης σύνδεσης μέσω διαφόρων σύγχρονων τεχνολογιών. Δεν είμαι βεβαία πόσο γρήγορα και πόσο εύκολο θα καταστεί εφικτό να λειτουργήσουν οι τεχνολογίες αυτές. Σε κάθε περίπτωση, μ' όλα ταύτα, στην επόμενη περίοδο θα δούμε πώς θα το χειριστεί το Υπουργείο Εσωτερικών και τι θα κάνει για να ενεργοποιήσει τις διατάξεις αυτές και να παρασχεθεί η δυνατότητα του να μπορεί κάποιος να συνδέεται απομακρυσμένα και να κρίνεται η υπόθεσή του στην Αθήνα και ο ίδιος να βρίσκεται στα Γρεβενά, στην Πάτρα ή οπουδήποτε καλείται να υπηρετήσει.

Θα πω δύο πραγματάκια ακόμη, γιατί ρωτήθηκα, υπάρχει μεταξύ των ερωτήσεων ότι αν κάποιος απολυθεί, επειδή του επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής παύσης, -παρένθεση το τερματίσαμε εδώ, δεν έχουμε φτάσει ήδη στην απόλυση, αλλά καλό είναι να απαντηθεί- αν κάποιος λοιπόν απολυθεί, προβλέπει ο Υπαλληλικός Κώδικας, οι καινούργιες διατάξεις, ότι σε περίπτωση, στην περίπτωση αυτή μπορεί να ξαναδιοριστεί, εφόσον περάσουν δέκα χρόνια από την απόλυσή του, η προηγούμενη διάταξη πρόβλεπε πενταετία, άρα αυτό είναι κάτι που χειροτέρεψε ομοίως.

Και επίσης να πω και κάτι ακόμα ότι πλέον με τις καινούργιες διατάξεις, ενώ παλιότερα υπήρχε το Πρωτοβάθμιο Συμβούλιο και το Δευτεροβάθμιο Συμβούλιο στο οποίο μπορούσες να προσφύγεις σε επίπεδο ενστάσεως, τώρα πλέον δεν υπάρχει αυτό. πλέον όλες οι πειθαρχικές ποινές που θα επιβάλλονται δεν θα κρίνονται σε β' βαθμό από Δευτεροβάθμιο Συμβούλιο, θα κρίνονται πλέον από τα δικαστήρια κατόπιν προσφυγής είτε σε περίπτωση οριστικής παύσεως στο Συμβούλιο της Επικρατείας ή υποβιβασμού, είτε από τα Διοικητικά Εφετεία στα οποία θα μπορεί να προσφύγει ο υπάλληλος.

Βεβαίως καταλαβαίνω ότι αυτό είναι ένα επώδυνο μέτρο, οικονομικά επώδυνο, γιατί σίγουρα ένας υπάλληλος με τις αποδοχές που λαμβάνει και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει, ιδιαίτερα όταν υπηρετεί μακριά από το σπίτι του, είναι ένα πολύ μεγάλο κόστος το οποίο θα δυσκολευτεί πάρα πολύ να σηκώσει και να κουβαλήσει τις πλάτες του.

Να πω ότι όσον αφορά στους νεοδιόριστους δεν είναι πολύ συναφές με τη κουβέντα μας, αλλά επειδή το βλέπω να επαναλαμβάνεται, θέλω να πω δύο κουβέντες.

Οι αποφάσεις οι πρώτες που έκριναν ότι οι νεοδιόριστοι του '20 και του '21 θα πρέπει να μονιμοποιηθούν χωρίς αξιολόγηση, ήταν των Αθηνών και από όσο μπορώ να θυμηθώ, ήταν αποφάσεις ο οποίος βγήκανε σε συνεργασία με τη ΔΟΕ και με μένα, τις θυμόμαστε, τις ξέρουμε, τις έχουμε ζήσει. Και παραλλήλως έχουν βγει και άλλες αποφάσεις, οι οποίες έχουν δικαιώσει συναδέλφους σας σε επίπεδο ανακλήσεων που είχαν γίνει στις μονιμοποιήσεις που είχαν εφαρμοστεί την περίοδο εκείνη, με την αιτιολογία την οποία πολύ καλά γνωρίζετε, ότι δεν είναι δυνατόν από τη στιγμή που δεν έχει ενεργοποιηθεί η διαδικασία της αξιολογήσεως με τις καινούριες διατάξεις. να επιβάλλεται μια παραμονή στη δόκιμη υπηρεσία τη στιγμή που υπάρχει η συμπληρωματική εφαρμογή των διατάξεων του Υπαλληλικού Κώδικα.

Αναφέρονται αρκετές ερωτήσεις τις αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Χανίων. Θα έλεγα ότι εγώ τουλάχιστον αισθάνομαι πάρα πολύ χαρούμενη με οποιαδήποτε απόφαση βγαίνει και είναι θετική. Είναι σημαντικό, είναι κάτι που προχωράει και την επιστήμη αλλά και όποιες προσπάθειες καταβάλλει η Ομοσπονδία και τα Σωματεία.

Απλά, πριν να σπεύσουμε, να ρίξουμε τ' ανάθεμα, θα παρακαλούσα πάρα πολύ αυτούς που τις επικαλούνται τις αποφάσεις αυτές να τις μοιράζονται και μαζί μας. Διότι, εμείς, αποφάσεις που έχουνε βγει ως ΔΟΕ τις έχουμε μοιραστεί, έχουνε κυκλοφορήσει, υπάρχουνε ευρέως και είναι εύκολα προσβάσιμες και μπορεί και οποιοσδήποτε συνάδελφός μου τις χρειάζεται να ανατρέξει σε αυτές και να τις αξιοποιήσει.

Μάλιστα είδα πρόσφατα, σήμερα το μεσημέρι, ότι οι αποφάσεις αυτές έχουν ανέβει και στη βάση των νομικών πληροφοριών στη ΝΟΜΟΣ, άρα κάθε συνάδελφός μου μπορεί να τις δει. Όταν λοιπόν επικαλούμαστε κάποιες αποφάσεις, είναι καλό να τις μοιραζόμαστε. Γιατί αν δεν μοιραζόμαστε τις αποφάσεις, πρώτον δεν πάμε μπροστά και δεύτερον, απλά οχυρώνομαστε πίσω από τη σιωπή που εύλογα υπάρχει, γιατί κανείς δεν ξέρει το περιεχόμενο, άρα δεν μπορεί να σχολιάσει.

Καθόμαστε λοιπόν πίσω από τη σιωπή και απλά πετάμε τα ανάθεμα, πράγμα που αν μου το επιτρέπετε, δεν είναι πάρα πολύ παραγωγικό. Και νομίζω ότι σε οτιδήποτε κάνουμε και εσείς και εγώ και οποιοσδήποτε θέλει να κάνει σωστά τη δουλειά του και να την κάνει με αξιοπρέπεια, θα πρέπει πάνω απ' όλα να είμαστε παραγωγικοί και αποδοτικοί στις προσπάθειες μας.

Δεν θέλω να σας κουράσω άλλο, νομίζω ότι έφαγα αρκετό χρόνο, μιλάω μισή ώρα ήδη. Αν υπάρχει κάποια άλλη ερώτηση, ευχαρίστως να την απαντήσουμε. Νομίζω ότι σε γενικές γραμμές και χωρίς προσωπική αναφορά και επιμένω σε αυτό, γιατί δεν θα ήθελα να μοιράζω δεξιά και αριστερά τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα του κάθε συναδέλφου, γι' αυτό και δεν αναφέρομαι σε ονόματα, πιστεύω, όμως, ότι οι ερωτήσεις που υπάρχουν στο φύλλο που μου έχει κοινοποιηθεί, σε μεγάλο βαθμό έχουν απαντηθεί. Αν χρειάζεστε κάτι, ευχαρίστως να το δούμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Να ευχαριστήσουμε πάρα πολύ τη Μαρία για την εισηγητική της τοποθέτηση. Νομίζω ότι ξεκαθαρίζονται αρκετά ζητήματα. Είτε μας υπενθυμίζονται ζητήματα που τα έχουμε διαβάσει και τα γνωρίζουμε, διαμορφώνεται, νομίζω, και μία μεθοδολογία για το τί έχουμε μπροστά μας και το πώς το αντιμετωπίζουμε. Και νομίζω ότι έχουν απαντηθεί αρκετά από τα ερωτήματα.

Θα κάνω μια προσπάθεια αν θέλετε και αν υπάρχει κάποιο άλλο μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου που βλέπει κάποιο ερώτημα που μου διαφεύγει και δεν το έχουμε απαντήσει, ας πάρει το λόγο να το μεταφέρουμε.

Μαρία, πολύ σύντομα επαναφέρω κάποια και αν έχεις τη δυνατότητα να σημειώσεις. Υπάρχει ένα ερώτημα που αναφέρεται στο αν ισχύει κάτι διαφορετικό σε σχέση με την αξιολόγηση για Εκπαιδευτικούς με αναπηρία. Δεν ισχύει, αλλά εντάξει το λέω αν θέλεις να προσθέσεις κάτι παραπάνω σε αυτό.

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Να το απαντήσω. Όσον αφορά στους Εκπαιδευτικούς με αναπηρία, δεν υπάρχει κάποια πρόβλεψη. Απλά θέλω να θυμίσω ότι το Πειθαρχικό Δίκαιο, πέρα από την όποια παραβίαση η μη διαπιστώνει, την αντικειμενική παραβίαση μιας υποχρέωσης του υπαλλήλου, προφανώς

καλείται στο πλαίσιο της αρχής της αναλογικότητας και της επιείκειας να λάβει υπόψη του και τις προσωπικές παραμέτρους του κάθε υπαλλήλου.

Θεωρώ λοιπόν ότι δεν εξαιρείται κανείς από την αξιολόγηση, από την άλλη πλευρά όμως, είναι σίγουρα ένα στοιχείο το οποίο μπορεί ν' αξιοποιηθεί στο πλαίσιο μιας πειθαρχικής διαδικασίας και να τεθεί υπ' όψιν του Συμβουλίου προκειμένου να υπάρξει μια αναλογικότητα και μια επιείκεια στην αντιμετώπιση. Πρακτικά δε φεύγουμε από την αξιολόγηση, όμως στο πλαίσιο μιας πειθαρχικής διαδικασίας θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν.

Βιολέτα, βλέπουμε μια ερώτηση που έχεις βάλει, η οποία είναι σημαντική και πρέπει να την ξαναπούμε. Η αλήθεια είναι ότι η διάταξη του 109 κάνει λόγο για δύο αξιολογικές περιόδους. Η αξιολογική περίοδος για το Δημόσιο είναι πάρα πολύ σαφής. Είναι αξιολόγηση έτους τάδε.

Εδώ, στην δική μας περίπτωση, δεν υπάρχει αυτή η σαφήνεια. Αν πρέπει να δώσω όνομα στην αξιολογική περίοδο, γιατί πιστεύω ότι απλά χρησιμοποίησαν αυτό που ήξεραν από τον Υπαλληλικό Κώδικα, δηλαδή από τις υπόλοιπες περιπτώσεις του Δημοσίου, θα έλεγα ότι η αξιολογική περίοδος είναι το έτος, το σχολικό έτος στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Άρα όχι οι φάσεις της επιμέρους αξιολόγησης, γιατί κάθε αξιολόγηση έχει επιμέρους φάσεις. Δεν μπορούμε να πάμε σε αυτή τη λογική. Μιλάμε για την περίοδο μέσα στην οποία καλείται να ολοκληρωθεί το σύνολο των ενεργειών που συνδέονται με την αξιολόγηση. Και το λέω γιατί υπήρχε ερώτηση ότι αν για παράδειγμα απέχω από την Α και δεν απέχω από τη Β κτλ. Πιστεύω ότι ο νόμος όπως το βάζει με την αξιολογική περίοδο, μιλάει για μια συνολική διαδικασία αξιολογήσεως το χρόνο που αυτή τρέχει.

Μόνο έτσι μπορώ να την ερμηνεύσω και να έχει κάποιο νόημα. Διαφορετικά κάθε μέρα που θα με καλεί κάποιος και δεν θα απαντώ ή θα πρέπει να έρθει να παρακολουθήσει, θα θέλω και ένα αυτοτελές πειθαρχικό αδίκημα. Δε νομίζω ότι αυτό ήτανε ούτε η σκέψη ούτε η διατύπωση του νόμου. Ελπίζω να σε κάλυψα.

Β. ΠΑΤΕΛΗ: Ναι. Να κάνω άλλη μία ερώτηση, μπορώ; Γιατί είναι απορία όλων.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μπορείς Βιολέτα.

Β. ΠΑΤΕΛΗ: Να μας πείτε αν μπορείτε για τη μικρότερη και τη μεγαλύτερη ποινή, γιατί τη μεγαλύτερη την ξέρουμε όλοι, των δύο αρνήσεων κτλ. Αλλά υπάρχει ένα μήνυμα να ακουστεί, νομίζω από εσάς. Ένα είναι αυτό που θα ήθελα να συζητήσουμε, μάλιστα εγώ έγραφα πριν λίγο στη φόρμα ότι δεν έχει καταργηθεί το ειδικό Πειθαρχικό του 4823 του άρθρου 56 αλλά μόλις είπατε ότι έχει καταργηθεί. Γιατί όταν είχαμε συζητήσει στις 14/11, δεν είχε καταργηθεί ακόμα. Άρα είναι μέσα σε αυτό το μεσοδιάστημα των δύο μηνών. Καταργήθηκε το ειδικό Πειθαρχικό, άρα ισχύει το 109 με τον καινούργιο νόμο του νέου Πειθαρχικού. Σωστά;

Άρα, εγώ δύο πράγματα θέλω να ρωτήσω: Τη μεγαλύτερη ποινή την ξέρουμε ποια είναι μικρότερη ποινή σε περίπτωση άρνησης, των δύο αρνήσεων τέλος πάντων όπως το θέτει και το δεύτερο που ήθελα να μείνουμε λιγάκι, γιατί μη μένουμε μόνο στην αξιολόγηση γιατί θεωρούμε ότι το νέο Πειθαρχικό βάλλει συνολικά τους δημόσιους επαλλήλους ας πούμε και το είπατε και στην αρχή.

Για τα ποινικά αδικήματα ας πούμε όπως το τροχείο ή οτιδήποτε άλλο, τί ισχύει σε σχέση με το αν καταδικαστεί ακόμα και με αναστολή, τί γίνεται την περίοδο που εσύ είσαι σε αναστολή. Τί επίπτωση έχει δηλαδή, τα ποινικά αδικήματα.

Δυο πράγματα λοιπόν, το ένα είναι η μικρότερη και η μεγαλύτερη ποινή για τις δυο αρνήσεις της αξιολόγησης και το δεύτερο είναι τί ισχύει για τα ποινικά αδικήματα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μαρία καλό είναι ν' απαντήσεις για να συνεχίσουμε, υπάρχουν κι άλλα.

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Το Πειθαρχικό Δίκαιο, το άρθρο 109 έχει την εξής δομή. Η δομή είναι ότι σου λέει ποιες είναι οι ποινές και έρχεται εν συνεχεία και σου λέει σε ποιες περιπτώσεις μπορεί να επιβληθεί η ποινή της οριστικής παύσης.

Στην περίπτωση λοιπόν, ΙΓ' του άρθρου 109 προβλέπει το συγκεκριμένο αδίκημα της άρνησης συμμετοχής στην αξιολόγηση. Άρα, ουσιαστικά μας λέει ότι η ανώτερη ποινή είναι όντως της οριστικής παύσης. Βλέπω και το βλέπω τώρα και ελπίζω να μην κάνω λάθος σε αυτό που λέω, ότι στο επίπεδο της κατώτερης ποινής δεν μου προβλέπει κάτι.

Δηλαδή το ΙΓ' που είναι μεταξύ των αδικημάτων που μπορούν να επιβληθεί η οριστική παύση, δε μου προβλέπει το κατώτερο όριο της ποινής που μπορεί να επιβληθεί. Άρα το κατώτερο όριο είναι η έγγραφη επίπληξη ή η απαλλαγή βεβαίως γιατί μπορείς και να απαλλαγείς και το ανώτατο όριο είναι η οριστική παύση.

Να πω κάτι ακόμα βεβαίως για να το έχουμε λίγο στο νου μας. Στο Πειθαρχικό Δίκαιο υπάρχει ένα αδίκημα το οποίο εγώ συνηθίζω να το αποκαλώ κάλαθο των αχρήστων. Είναι η χαρακτηριστικώς ανάξια και αναξιοπρεπής συμπεριφορά, η οποία από τις ουσίας μπορεί να καλύψει τα πάντα. Ακόμη δηλαδή και αν μαλώσω με τον σύζυγό μου, σύντροφό μου και βρεθώ να μαλώνω σε αίθουσα ενός δικαστηρίου ή στο δρόμο, μπορεί να μου ασκηθεί πειθαρχική δίωξη για ανάξια συμπεριφορά.

Το αδίκημα αυτό στηρίζεται σε μία αντίληψη ότι ο δημόσιος υπάλληλος πρέπει να είναι πρότυπο, υπόδειγμα και να μην προκαλεί με τη συμπεριφορά του ούτε εντός, ούτε εκτός της Υπηρεσίας. Εξ ου και καλύπτει αδικήματα και εκτός της Υπηρεσίας. Αυτό το αδίκημα πάντοτε προέβλεπε ως ποινή την ποινή της οριστικής παύσης. Χωρίς βέβαια να υπάρχει δέσμευση ότι θα έπρεπε αυτή να επιβληθεί εφόσον να σκεφτεί αυτή η πειθαρχική δίωξη.

Θέλω λίγες να πω ότι πέραν του συγκεκριμένου αδικήματος που προβλέφθηκε τώρα, υπάρχει ένα ακόμα αδίκημα που όλα τα προηγούμενα χρόνια μας ταλάνισε πάρα πολύ και το οποίο παραμένει, δεν έχει φύγει από τον Υπαλληλικό Κώδικα που είναι αυτό τος αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς που μπορούσε και αποτελούσε τη βάση για να ασκηθούν πολλές πειθαρχικές διώξεις.

Μάλιστα είχαμε το παράδοξο να ασκείται πειθαρχική δίωξη για το ίδιο αδίκημα, δηλαδή μία πράξη που είχα τελέσει, με δύο χαρακτηρισμούς. Την ελαφρότερη μορφή που ήταν για παράδειγμα αμελής εκπλήρωση καθήκοντος και τη βαρύτερη μορφή που ήταν η ανάξια συμπεριφορά. Θέλω να πω ότι δεν χρειαζότανε για να είμαστε απόλυτα ειλικρινείς και αν θέλουμε να είμαστε έτσι πολύ σαφείς, να προβλεφθεί το συγκεκριμένο αδίκημα.

Πιστεύω ότι το συγκεκριμένο αδίκημα ήταν ένα εμβληματικό πολιτικό βήμα από πλευράς τους. Δηλαδή, ως τέτοιο το εξέλαβαν και ως

τέτοιο το προέβλεψαν. Διότι πάρα πολύ απλά, αφ' ενός στο δικό μας χώρο υπήρχε το άρθρο 56 και αφ' ετέρου υπήρχαν και άλλοι τρόποι με το υφιστάμενο Πειθαρχικό χωρίς να χρειαστεί να μπει σε ρητή πρόβλεψη του συγκεκριμένου αδικήματος που θα μπορούσε να οδηγήσει κάποιον ως πειθαρχικά διωκόμενο.

Το άλλο που θέλω να πω είναι ότι όσον αφορά στα ποινικά αδικήματα, ποινικά αδικήματα τα οποία δεν σχετίζονται με την Υπηρεσία, εάν δεν αλλάξει το 103 και σας λέω ότι σήμερα το είδα στη Βουλή έχει κατεβάσει μια προσθήκη σε νομοσχέδιο που τροποποιεί το 103, δυστυχώς οδηγούσανε ακόμη και μια πρωτόδικη καταδίκη με αναστολή σε αυτοδίκαιη αργία.

Και ειδικά οι άνθρωποι που ασχολούνται ενεργά με κινηματικές δράσεις, αν κάποιος καταδικαζόταν για τα συνήθη αυτά, της απείθειας, ή της εξύβρισης ή τέλος πάντων οποιοδήποτε αδίκημα αυτού του είδους, ακόμη και αν έπαιρνε μια ποινή με αναστολή, θα έμπαινε σε αυτοδίκαια αργία. Και μάλιστα η εγκύκλιος, η οποία εκδόθηκε εκεί προς το τέλος του '25, έλεγε ότι μπαίνεις σε αυτοδίκαιη αργία για όσο διάστημα κρατάει ποινή με την αναστολή.

Δηλαδή, αν είχα καταδικαστεί για ένα δεκάμηνο, λέμε τώρα ένα παράδειγμα, με αναστολή από το Ποινικό Δικαστήριο, θα έλεγε η κύκλωση ότι θα μπω σε αυτοδίκαιη αργία όσο διαρκεί το δεκάμηνό μου. Για μένα είναι παράλογο αυτό και είναι παράλογο γιατί πάρα πολύ απλά δεν εξυπηρετεί σε τίποτα. Δηλαδή, δεν προστατεύει το κύρος της Υπηρεσίας, δεν προστατεύει την ασφάλεια της Υπηρεσίας αν ήθελε υποθεθεί ότι ένας υπάλληλος είναι κακός και πρέπει ν' απομακρυνθεί από τη θέση του για να διαφυλαχθεί η Υπηρεσία και να μη βλαφθούν τα συμφέροντά της.

Δεν είχε κανένα μα κανένα νόημα. Θέλω να ελπίζω ότι η διάταξη θα ψηφιστεί και αυτό θ' αλλάξει. Διαφορετικά δε σας κρύβω ότι όσο και αν δεν το είχαμε τονίσει μέχρι τώρα και παρ' ό,τι εμείς το λέγαμε και στο Διοικητικό Συμβούλιο της ΔΟΕ σας θυμίζω ότι το έχουμε συζητήσει και ήταν και μια έκπληξη για όλους σας όταν σας το ανέφερα, αυτό το συγκεκριμένο άρθρο θα μπορούσε να οδηγήσει σε πάρα πολύ μεγάλα προβλήματα πολλούς υπαλλήλους, να μην μπω τους περισσότερους, γιατί δυστυχώς ζούμε και σε μια χώρα που το ποινικό αδίκημα είναι εύκολο.

Και δεύτερον θα μπορούσε να δημιουργήσει και τεράστιο πρόβλημα στα λειτουργία των Υπηρεσιών. Θέλω να ελπίζω λοιπόν ότι αυτό το πράγμα θα προχωρήσει και θα αλλάξει και θα ηρεμίσει το κεφάλι μας τουλάχιστον από αυτό, γιατί έχουμε άλλα θέματα που πρέπει να τα δούμε.

Τώρα, πειθαρχική συνδιαλλαγή βλέπω στο chat. Κοιτάζτε, εγώ καταλαβαίνω ότι πειθαρχική συνδιαλλαγή με την έννοια του είμαι δηλωσίας, το κατανοώ αυτό, το ακούω. Είναι κάτι το οποίο από πλευρά σας ενδεχομένως έχετε και δίκιο που σας προβληματίζει. Για μένα, η πειθαρχική συνδιαλλαγή από την άλλη έχει μία σημασία που μάλλον είναι καλή.

Και είναι καλή και νομίζω σας το είπα και στον Διοικητικό Συμβούλιο όταν το συζητήσαμε. Έχω την εμπειρία ενός ανθρώπου, ενός Μηχανικού, αν θυμάμαι καλά ήταν, ο οποίος είχε ασκηθεί εις βάρος σε μια πειθαρχική δίωξη, εκκρεμούσε η υπόθεσή του επί 7-8 χρόνια και ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου δεν είχε προσδιοριστεί ποτέ και ο άνθρωπος αυτός δε μπορούσε να φύγει σε σύνταξη, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, ήταν παγιδευμένος και περίμενε πότε θα αποφάσιζε το Πειθαρχικό Συμβούλιο να κρίνει την υπόθεσή του για να δει τί θα γίνει με την περίπτωση και να μπορέσει να συνταξιοδοτηθεί.

Η πειθαρχική συνδιαλλαγή τί λέει και είναι πολύ συνηθισμένο, τώρα ας μην κοροϊδευόμαστε: «Έκανα λάθος. Παιδιά, έκανα λάθος». Το οποίο σε αυτήν χώρα καλό είναι να το λέμε και πιο συχνά, ίσως η ζωή μας γίνει καλύτερη. Έκανα λοιπόν κάτι που ήταν λάθος. Το πειθαρχικό αδίκημα μπορεί να είναι κάτι που μπορεί να αμέλησα να εκτελέσω ένα καθήκον μου, ναι, συμβαίνει, μπορεί να δικαιολογημένο, μπορεί και αδικαιολόγητο. Κακά τα ψέματα, όλοι είμαστε άνθρωποι και όλοι έχουμε κάνει λάθος κάποια στιγμή.

Άρα τι κάνω, λέω παιδιά έκανα λάθος και ζητώ να κριθεί η υπόθεσή μου σύντομα και ευνοϊκά. Υπό αυτή την έννοια μπορεί να είναι ένας τρόπος να απαλλαγούν άνθρωποι από το άγχος που συνεπάγεται μια πειθαρχική διαδικασία, τη χρονική επιβάρυνση που συνεπάγεται μια πειθαρχική διαδικασία και να έχουν και μια δικλείδα, μικρή ή μεγάλη, ότι αυτή η πειθαρχική διαδικασία δεν θα μπορέσει να οδηγήσει σε μια ποινή που θα είναι χειρότερη από αυτή που θα έπρεπε να τους επιβληθεί.

Σίγουρα, ως θεσμός θα δοκιμαστεί. Σίγουρα, θα πρέπει να ξεπεράσει διάφορες αναστολές και προβληματισμούς, το καταλαβαίνω απόλυτα και σίγουρα μπορεί να δώσει αποτελέσματα μπορεί και να μη δώσει. Μπορεί δηλαδή οι υπάλληλοι να καταλήξουν να πουν ότι αυτό είναι κάτι που δεν χρησίμευσε πουθενά, ήταν ένας θεσμός που δεν έπαιξε κανένα ρόλο.

Νομίζω όμως ότι επειδή είναι κάτι καινούριο, επειδή είναι κάτι που εκτιμώ ότι κατ' αρχάς είναι θετικό, ανάλογα και το πώς θα εφαρμοστεί βέβαια γιατί ακόμη και το πιο σημαντικό πράγμα, το πιο σπουδαίο πράγμα μπορεί στην εφαρμογή του να είναι καταστροφικό, ας του δώσουμε μια ευκαιρία να λειτουργήσει αν βεβαίως δούμε ότι τίθενται ζητήματα εκβιασμού, να το πω και έτσι, ή τίθενται ζητήματα ανθρώπων οι οποίοι σύρονται σε αυτή τη διαδικασία, προφανώς υπάρχουν τρόποι, υπάρχουν μέθοδοι με τις οποίες ένας υπάλληλος μπορεί να προστατευτεί.

Ας του δώσουμε απλά μια ευκαιρία και να δούμε πώς θα πάει. Μακάρι να πάει καλά, αν δεν πάει καλά, πιστεύω ότι όπως τα περισσότερα πράγματα θα καταργηθεί στην πράξη ή με άλλους τρόπους, προσφυγές κτλ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μαρία, θα προσπαθήσω να βάλω τώρα δύο-τρεις μαζεμένες ερωτήσεις, γιατί είναι αρκετές για να μπορέσουμε να κρατήσουμε λίγο το χρόνο.

Υπάρχει ένα ερώτημα που λέει «νεοδιόριστος του 25» και αυτό μπορεί να γενικευτεί, είτε των προηγούμενων ετών είτε και μόνιμος, «αν αρνηθεί», είπαμε ότι δεν αρνούμαστε, αλλά το λέμε για την οικονομία «στη διαδικασία της αξιολόγησης, έχει δικαίωμα να πάρει μετάθεση εκτός ΠΥΣΠΕ;». Και αν μπορείς να το γενικεύσεις λίγο σε όλα τα κομμάτια των υπηρεσιακών μεταβολών. Απόσπαση κτλ. Αν αυτό επηρεάζει. Ένα ερώτημα είναι αυτό.

Ένα άλλο ερώτημα και έρχεται από αρκετούς συναδέλφους, ειδικά νεοδιόριστους: Για όσους συναδέλφους, ενώ τους είχε επιδοθεί κλήση σε Πειθαρχικό, πήραν μετάθεση και υπηρετούν σε άλλο νομό. Τί προβλέπεται σε σχέση με την εκδίκαση, αν θα κληθούν σε απολογία από το νομό που υπηρετούσαν πριν.

Τρίτο ερώτημα, βέβαια το απάντησες κάπως αλλά ίσως χρειάζεται με μια σαφήνεια. Υπάρχει μια συναδέλφισσα που ρωτάει, αναμένει

την απόφαση από τα Διοικητικά Εφετεία για τη μονιμοποίησή της, είναι νεοδιοριστή του '20, το γενικεύω εγώ, και του '21 ή του '22 που μπορούν να έχουν θετικές αποφάσεις από τα Διοικητικά Δικαστήρια με βάση στις προσφυγές της ΔΟΕ, τότε τι γίνεται με το θέμα της απεργίας-αποχής. Δηλαδή αν μπορεί να παραπεμφθεί σε Πειθαρχικό, αν δηλαδή μονιμοποιηθεί από το Διοικητικό Εφετείο, κερδηθεί η υπόθεση, αυτό επηρεάζει τη διαδικασία του Πειθαρχικού; λειτουργεί ανασταλτικά στο να παραπεμφθεί σε Πειθαρχικό;

Επίσης, ένα ερώτημα λέει το εξής: Το νέο Πειθαρχικό προβλέπει ως ποινή μέχρι και την οριστική παύση σε περίπτωση που κάποιος προχωρήσει σε άρνηση σε δύο συνεχόμενες αξιολογικές περιόδους. Αν τελικά αυτό γίνει και το Πειθαρχικό Συμβούλιο καταδικάσει και μας θέσει σε παύση θα κινηθούμε νομικά προσβάλλοντας αυτή την απόφαση; Μπορούμε να κινηθούμε; Πως θα κινηθούμε, πόσο χρόνο μπορεί να κρατήσει αυτό και κατά την δική σας εκτίμηση κατά πόσο πιθανή είναι μια τέτοια εξέλιξη; Μπορείς να πεις μια κουβέντα, αν και είπες γι' αυτό.

M. ΤΣΙΠΡΑ: Να το πάμε λίγο ανάποδα; Αν πάρω οριστική παύση για οποιοδήποτε πειθαρχικό αδίκημα, μου επιβάλλεται ποινή οριστική παύση. Συμβαίνει. Και συμβαίνει συνήθως σε σοβαρά αδικήματα και καλώς συμβαίνει σε σοβαρά αδικήματα γιατί είναι η χειρότερη ποινή που μπορεί να επιβληθεί σε έναν δημόσιο υπάλληλο.

Και όπως θυμάμαι πάντα έναν Σύμβουλο της Επικρατείας που συζητούσαμε μία περίπτωση μου είχε πει το πολύ χαρακτηριστικό, αν επιβληθεί η ποινή οριστικής παύσης σε κάποιον που κατέστρεψε ένα έγγραφο κατά λάθος, τότε τί ποινή θα επιβάλω στον άλλον που λήστεψε την Υπηρεσία, που έκλεψε το Ταμείο της Υπηρεσίας κτλ.

Πάντα η οριστική παύση είναι η χειρότερη ποινή, πρέπει να επιβάλλεται στα χειρότερα αδικήματα. Άρα, είναι μεγάλο ζήτημα η αρχή της αναλογικότητας και το Συμβούλιο της Επικρατείας τη λαμβάνει υπ' όψιν του. Δηλαδή, η σκέψη είναι αυτή, ότι δεν μπορώ να επιβάλλω το χειρότερο σε κάτι που δεν είναι η χειρότερη δυνατή πράξη που μπορεί να τελέσει ένας υπάλληλος.

Τρώω λοιπόν μια οριστική παύση μ' όλα ταύτα. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να γίνει προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, το Συμβούλιο της Επικρατείας δικάζει ως Πειθαρχικό Δικαστήριο, δηλαδή δικάζει όχι μόνο ακυρωτικά αλλά και σε επίπεδο ουσίας, εξετάζει την υπόθεση σε επίπεδο ουσίας και έχει δικαίωμα είτε να ακυρώσει την ποινή και να πει ότι κακώς επιβλήθηκε γιατί ο υπάλληλος δεν τέλεσε κάποια πειθαρχική πράξη, είτε να επιβάλλει μια χαμηλότερη ποινή.

Τώρα, προσωπική εκτίμηση: Το έχουμε συζητήσει στο Διοικητικό Συμβούλιο της ΔΟΕ και θέλω να το πω για να το ξέρετε. Υπάρχει μία απόφαση του ΣΤΕ, η οποία έχει πει, στον παρελθόν είχε προκύψει αυτό, θυμίζω, ήταν η διάταξη του νόμου Γεροβασίλη που απέκλειε από την επιλογή Προϊσταμένων τους υπαλλήλους που δεν είχαν συμμετάσχει σε διαδικασίες αξιολογήσεως. Εκεί, λοιπόν, το ΣΤΕ είπε, με τη δική του αιτιολογία, ασχέτως αν συμφωνώ ή διαφωνώ με αυτό, ότι το Δημόσιο, όταν είναι να επιλέξει την αφρόκρεμα των υπαλλήλων του, δηλαδή τους Γενικούς Διευθυντές του, έχει δικαίωμα να πει ότι «εγώ θέλω ο Γενικός μου Διευθυντής να έχει αξιολογηθεί».

Δεν θεωρώ ότι σε περίπτωση που φτάσουμε στο ακραίο σενάριο να επιβληθεί ποινή οριστικής παύσης για τέτοιο αδίκημα, γι' αυτό το αδίκημα, το Συμβούλιο της Επικρατείας θα δεχτεί ότι είναι μία αναλογική ποινή. Και αυτό όχι τόσο για την ουσία του πράγματος, δηλαδή ακόμη και αν ξεπεράσω όλα αυτά τα οποία συζητάμε για την απεργία-αποχή, για όλα αυτά να τα ξεπεράσω και να πω ότι τίποτα από όλα αυτά δεν ισχύουν, σε κάθε περίπτωση η ποινή αυτή δεν θα είναι αναλογική.

Δηλαδή με πολύ μεγάλη δυσκολία το ΣΤΕ πιστεύω, θα κατέληγε ποτέ στο συμπέρασμα ότι μπορεί να επιβληθεί οριστική παύση σε μια περίπτωση που ένας παλιός για δύο σε επόμενες φορές ή για δύο φορές δεν συμμετείχε στη διαδικασία αξιολογήσεως.

Συνεπώς, δεν θέλω να χαϊδέψω αυτιά, δεν θέλω να βγάλω την προσοχή που επιβάλλεται να έχει οποιοσδήποτε υπάλληλος όταν κάνει τις επιλογές του, θέλω, όμως, να πω ότι δεν πιστεύω ότι αυτό το συγκεκριμένο αδίκημα είναι ένα τέτοιο αδίκημα που να μπορεί να δικαιολογεί την ποινή της οριστικής παύσης, είτε στο πλαίσιο των Πειθαρχικών Συμβουλίων, είτε στο πλαίσιο της διαδικασίας μιας προσφυγής ενώπιον του ΣΤΕ.

Επιτρέψτε μου δε, να πω και το εξής. Εδώ, επί της ουσίας η διάταξη αυτή έχει ένα δομικό πρόβλημα. Το δομικό της πρόβλημα είναι ότι προσπαθεί να επιβάλλει κάτι που δεν το λέει. Δηλαδή, στην πραγματικότητα, η διάταξη αυτή τι προσπαθεί να κάνει: Να επιβάλλει μια διαδικασία αξιολογήσεως μέσω της θέσπισης μιας πολύ αυστηρής ποινής.

Υπάρχουν πιο απλοί τρόποι. Δηλαδή, αν θέλεις να σπάσεις την απεργία-αποχή, το πιο απλό πράγμα που θα μπορούσες να κάνεις και δεν ανακαλύπτω τον τροχό, είχε εφαρμοστεί το '86, το '87 τότε με την πρώτη απεργία-αποχή, είναι να συνδέσεις την αξιολόγηση με κόστος. Δηλαδή από τη στιγμή που απεργείς, η απεργία έχει κόστος.

Το ξέρετε όλοι, όταν απεργώ κανονικά χάνω τις αποδοχές μου. Ο πιο απλός τρόπος λοιπόν που είχε να κάνει ο νομοθέτης θα ήταν να συνδέσει και την απεργία-αποχή με κάποιο οικονομικό κόστος. Εκεί, προφανώς και επειδή ζούμε μες στην πραγματικότητα και επειδή είμαστε άνθρωποι που καταλαβαίνουμε τί συμβαίνει, ο κάθε υπάλληλος προφανώς θα έπρεπε να το σκεφτεί και θα το σκεφτόταν δύο και τρεις φορές, γιατί το κόστος είναι δύσκολο στις εποχές που ζούμε και με τις αποδοχές που λαμβάνουν ιδιαίτερα οι Εκπαιδευτικοί που δεν έχουν πρόσθετες αποδοχές.

Εδώ λοιπόν η διάταξη προσπαθεί να πετύχει κάτι απειλώντας στη χειρότερη ποινή. Δεν θεωρώ ότι αυτό θα σταθεί. Πιστεύω δηλαδή ότι είναι κάτι που εκ των πραγμάτων δικαστικά δεν θα έχει την τύχη που θέλουν από την πλευρά της κυβέρνησης ενώ.

Απ' την άλλη βέβαια πρέπει να πω και θέλω να είμαι πολύ έτσι καθαρή για να μπορεί και ο καθένας να παίρνει τις αποφάσεις του συνειδητά ότι δεν μπορεί κανείς, ούτε τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της ΔΟΕ ούτε εγώ, ούτε κανένας πιστεύω και Υπουργός να σας το πει, μην το πιστέψετε, να σας πει ότι κάποιος δεν θα ταλαιπωρηθεί. Να πει ότι κάποιος δεν θα βρεθεί ενώπιον ενός Πειθαρχικού Συμβουλίου. Ή να πει ότι αν υπάρξει μια ποινή, δεν θα χρειαστεί να υποστεί μία βάσανο, να πάει σε ένα δικαστήριο, να δικαστεί η υπόθεσή του, να περιμένει να βγει απόφαση κτλ.

Άρα, δεν πιστεύω ότι στο τέλος θα έχουμε απολύσεις με βάση τη διάταξη αυτή. Απ' την άλλη πιστεύω ότι εφόσον κάποιος και το Συνδικάτο

προφανώς επιλέξει να ακολουθήσει αυτό το δρόμο και είναι δικαίωμα του καθενός να το πράξει και του Συνδικάτου πρωτίστως, θα πρέπει να έχει στο νου ότι είναι πολύ πιθανόν ότι θα ταλαιπωρηθεί. Αυτό.

Τώρα για μεταθέσεις κτλ., νομίζω η δεύτερη ερώτηση απάντησε στην πρώτη. Η άσκηση πειθαρχικής δίωξης δεν εμποδίζει τη μετάθεση. Άρα δεν εμποδίζει κάπου. Ομοίως, αν μιλούσαμε για τις κοινές διατάξεις του Υπαλληλικού Δικαίου, δηλαδή για την περίπτωση της μονιμοποίησης, τον Υπαλληλικό Κώδικα, η ύπαρξη πειθαρχικής δίωξης θα μπορούσε να είναι ένας λόγος για την μη μονιμοποίηση.

Αν θυμάμαι καλά τη διάταξη δική μας που αφορά την μονιμοποίηση, το μόνο που συνδέει είναι με την αξιολόγηση. Άρα, η άσκηση πειθαρχικής δίωξης δεν είναι το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι η συμμετοχή ή μη στην αξιολόγηση. Αν βγουν οι αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου, προφανώς θα έχεις κάτι περισσότερο να πεις, αλλά για μένα δεν είναι το κρισιμότερο.

Το κρισιμότερο από όλα τα στοιχεία είναι αυτό το οποίο το είπαμε εξ αρχής ότι κάθε απεργία και εκεί είναι το κουμπί και ο κόμπος όλης αυτής της ιστορίας, κάθε απεργία κρίνεται αυτοτελώς. Αυτό δηλαδή και ανάποδα με να με κρεμάσετε ποτέ δεν πρόκειται να σας πω κάτι διαφορετικό.

Μια απεργία δε μπορεί να κριθεί αθροιστικά. Δηλαδή κηρύχθηκε το 1980 μια απεργία παράνομη, άρα έκτοτε δεν θα μπορέσουμε να κηρύξουμε ποτέ ξανά απεργία. Είναι ξεκάθαρο, είναι πολύ σαφές. Άρα για μένα, εκεί είναι το κλειδί της ιστορίας. Οτιδήποτε βγαίνει είναι σημαντικό. Το έχουμε πει και άλλες φορές και το είπα και πριν ότι οτιδήποτε βγαίνει είναι καλό να το μοιραζόμαστε μεταξύ μας, γιατί εκ των πραγμάτων όλοι καθιστάμεθα σοφότεροι και όλοι μπορούμε να αξιοποιήσουμε πράγματα.

Άρα και την όποια απόφαση εκδίδεται σε οποιαδήποτε περιοχή της Ελλάδος καλό είναι να την έχουμε, να την ξέρουμε, να την αξιολογήσουμε για να δούμε πώς καθορίζουμε και τα επόμενα βήματά μας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Να συνεχίσουμε με μερικές ερωτήσεις ακόμα. Να τις διαβάσω γιατί κάποιιοι μπορούν να ανακυκλώνονται αλλά έχουν και την ιδιαιτερότητά τους, νομίζω μπορούμε να τις απαντήσουμε.

«Αν η συμμετοχή σε νόμιμα κηρυγμένη απεργία-αποχή από την αξιολόγηση μπορεί να χαρακτηριστεί ως μη τέλεση υπαλληλικού καθήκοντος ή πειθαρχικό παράπτωμα και με ποια νομικά επιχειρήματα αποκρούεται αυτός ο ισχυρισμός;». Έχει απαντηθεί νομίζω.

«Αν υπάρχει νομική βάση στον ισχυρισμό της Διοίκησης ότι η αξιολόγηση αποτελεί διαρκή υπηρεσιακή υποχρέωση που δεν καλύπτεται από το δικαίωμα της απεργίας». Αυτό είναι κάτι καινούργιο.

«Δεδομένου ότι οι νεοδιόριστοι βρίσκονται σε δοκιμαστική περίοδο, αν υφίσταται στην πράξη αυξημένος πειθαρχικός, υπηρεσιακός κίνδυνος σε σχέση με τους μόνιμους όσον αφορά την απεργία-αποχή».

«Αν και με ποιους έμμεσους-άμεσους μηχανισμούς μπορεί να επιχειρηθεί η σύνδεση της συμμετοχής των νεοδιόριστων σε απεργία-αποχή με καθυστέρηση, αναστολή, παρεμπόδιση της μονιμοποίησης».

«Πού ακριβώς τοποθετείται το νομικό όριο μεταξύ καθυστέρησης, μετάθεσης του προγραμματισμού της αξιολόγησης και πειθαρχικά κολάσιμης άρνησης;».

«Ποια είναι η νομική διαφορά μεταξύ πρόσκλησης της εκδήλωσης, πρόθεσης, και ρητής υπηρεσιακής εντολής για αξιολόγηση και από ποιο σημείο μπορεί να στοιχειοθετηθεί πειθαρχική ευθύνη».

«Αν έχει οποιαδήποτε νομική πειθαρχική ισχύ, η επίκληση τηλεφωνικής επικοινωνίας από τη Διοίκηση χωρίς γραπτή επιβεβαίωση από τον Εκπαιδευτικό». Πρέπει να το τονίσεις αυτό γιατί έχουμε πολλά τέτοια ειδικά το τελευταίο διάστημα.

«Αν η σύνθεση των νέων Πειθαρχικών χωρίς αιρετούς καθιστά τη διαδικασία πιο επικίνδυνη και αν προκύπτουν ζητήματα αμεροληψίας ή συνταγματικότητας». Νομίζω έχει απαντηθεί.

«Αν με βάση την εμπειρία, το νέο Πειθαρχικό Δίκαιο είναι ρεαλιστικά εφαρμόσιμο μαζικά ή αν πιθανότερη είναι η επιλεκτική, παραδειγματική του χρήση».

«Δεδομένου ότι οι νεοδιόριστοι δεν διαθέτουν οικονομική και νομική υποστήριξη, αν είναι ρεαλιστικό μετά την 1/126 να συμμετέχουν σε

απεργία-αποχή». Νομίζω έχει απαντηθεί ότι δεν αλλάζει κάτι στο απεργιακό δικαίωμα αλλά αν θες μπορείς να πεις.

Τα υπόλοιπα έχουν απαντηθεί. Νομίζω να σταματήσω εδώ γιατί είναι ένας κύκλος κοινών ερωτημάτων και θα ξαναπάρω ξανά το λόγο να σου πω τα τελευταία. Αν και πια νομίζω ότι κάποια ανακυκλώνονται. Να πω επίσης κάτι. Υπάρχουν ορισμένα ερωτήματα, πρώτα απ' όλα έχουν στείλει αρκετοί συνάδελφοι την τοποθέτησή τους, την αγανάκτησή τους, την οργή τους απέναντι σε όλα αυτά που συμβαίνουν. Απέναντι στον τρόπο που λειτουργεί το Υπουργείο.

Δεν τα διαβάζω. Τα καταγράφουμε καθημερινά. Πολύ καλά κάνουν και τα στέλνουν και νομίζω ότι όλα αυτά πρέπει να αποτυπωθούν στη συλλογική δράση του κλάδου. Λέω δηλαδή, έχουμε και τέτοια μηνύματα. Όπως επίσης υπάρχουν και κάποια ερωτήματα που είναι απολύτως προσωποποιημένα και εξειδικευμένα που δεν μπορούν στο πλαίσιο της σημερινής συζήτησης ν' απαντηθούν.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν λάβουμε υπ' όψιν ή δε μπορούμε σε μια δεύτερη φάση να το δούμε μαζί με τους συναδέλφους. Είναι όλα τα ερωτήματα υπ' όψιν όλων των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, μπορούμε να είναι, αλλά μην μπορούμε σε πολύ προσωπικές ή ατομικές ή ονομαστικές περιπτώσεις ή σε κάποια ερωτήματα, ένα δύο, που ξεφεύγουν εντελώς από το θέμα.

Να μείνουμε σε αυτό και δεσμευόμαστε συνάδελφοι πως ό,τι έχει έρθει θα το λάβουμε υπ' όψιν. Μαρία έχεις το λόγο.

M. ΤΣΙΠΡΑ: Νομίζω ότι στο μεγαλύτερο βαθμό τους τα ερωτήματα έχουν απαντηθεί. Και έχουν απαντηθεί υπό την έννοια ότι καταλαβαίνω ότι εκφράζουν μια αγωνία. Καταλαβαίνω ότι εκφράζουν μια ένταση στους συναδέλφους.

Ίσως όμως περισσότερο είναι το ψυχολογικό κομμάτι της εντάσεως αυτής που τους πιέζει. Επειδή με πέταξε έξω Σπύρο μου έχω χάσει κάτι από αυτά που έλεγες για να με ειλικρινής, οπότε προσπαθώ λίγο να συντονιστώ ξανά. Θα σε παρακαλούσα αν έχεις την καλοσύνη να μου επαναλάβεις κάποια από αυτά γιατί δεν σε άκουσα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Βεβαίως: «Αν η συμμετοχή σε νόμιμα κηρυγμένη απεργία-αποχή από την αξιολόγηση μπορεί να χαρακτηριστεί ως μη τέλεση υπαλληλικού καθήκοντος ή πειθαρχικό παράπτωμα και με ποια νομικά επιχειρήματα αποκρούεται αυτός ο ισχυρισμός».

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Πάμε ένα-ένα: Είπαμε ότι η αξιολόγηση είναι υπηρεσιακό καθήκον. Αν δεν ήταν υπηρεσιακό καθήκον, δε θα μπορούσαμε να κάνουμε απεργία-αποχή. Άρα είναι λάθος να λέμε ότι η αξιολόγηση δεν είναι καθήκον.

Προφανώς, απέχω, και αυτό είναι το νόημα της απεργίας-αποχής, από κάτι που είναι υπηρεσιακό μου καθήκον. Και έχουμε πάρα πολλές περιπτώσεις απεργίας-αποχής από υπηρεσιακό καθήκον. Συνεπώς, η άρνηση αξιολόγησης όταν γίνεται υπό το κάλυμμα μιας απεργιακής κινητοποίησης, είναι δικαιολογημένη όχι με τη μορφή της αρνήσεως αλλά με τη μορφή της άσκησης ενός νομίμου δικαιώματος.

Τώρα, θα μου πείτε και το είπα, ήταν από τα πρώτα που είπα, θα μου πείτε «ναι ρε παιδί μου, αλλά αφού είναι έτσι όπως τα λες, γιατί μας τραβάνε Πειθαρχικά;». Δίκιο θα έχετε να το πείτε. Ξαναλέω όμως ότι ο νόμος δεν τιμωρεί κάποιον επειδή ασκεί ένα δικαίωμα. Εδώ λοιπόν η Διοίκηση δυστυχώς ή ευτυχώς, και αυτός είναι ο βασικός κανόνας του Πειθαρχικού Δικαίου, έχει το δικαίωμα να ασκήσει πειθαρχική δίωξη και σου λέω ότι εγώ αυτό πιστεύω.

Πιστεύω λοιπόν ότι όταν μου λες ότι δεν αξιολογούμαι ασχέτως αν επικαλείσαι απεργία-αποχή ή όχι, τότε τελείς πειθαρχικό αδίκημα. Είναι η άποψη της Διοικήσεως, είναι σεβαστή. Απλά το Πειθαρχικό Δίκαιο έχει έναν τρόπο να κριθεί αυτή η διαφορά. Και σου λέει ότι η Διοίκηση σου ασκεί πειθαρχική δίωξη, εσύ πηγαίνεις και τα λες αυτά σε ένα Συμβούλιο, σε ένα δικαστήριο και πλέον αποφασίζει ένας τρίτος για το κατά πόσο υπάρχει πειθαρχικό αδίκημα ή όχι.

Κατ' εμέ στο βαθμό που επικαλούμαστε και το λέμε χρόνια τώρα και δεν θα αλλάξει ποτέ που να με κρεμάσετε ανάποδα, ότι ο απεργός με βάση την απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου δεν έχει συνέπειες για τη συμμετοχή του σε μία απεργία μέχρι που να κηρυχθεί αμετακλήτως παράνομη, προφανώς δεν υπάρχει πειθαρχικό αδίκημα.

Βεβαίως αυτό θα κριθεί και από τα Συμβούλια και από τα δικαστήρια,, χτυπάω ξύλο, να μη χρειαστεί να φτάσουμε ποτέ. Σε κάθε περίπτωση όμως, δεν μπορώ να στερήσω από τη Διοίκηση το δικαίωμά της να θεωρεί ότι τελώ ένα πειθαρχικό αδίκημα. Αντίστοιχα και εμείς έχουμε το δικαίωμά μας που είναι να επικαλεστούμε ότι δεν τελώ πειθαρχικό αδίκημα γιατί ασκώ ένα νόμιμο δικαίωμά μου. Θα κριθεί από αυτός που πρέπει να κριθεί.

Και το είπα και πριν, δεν εκτιμώ, δεν πιστεύω, δεν μπορώ να πιστέψω εκτός κι αν πλέον τόσο πολύ με απογοητεύσει η Δικαιοσύνη σε αυτή τη χώρα, ότι είναι ένα αδίκημα το οποίο μπορεί να οδηγήσει σε μια ποινή οριστική παύσης. Το θεωρώ τρομερά δύσκολο και τρομερά ανοίκειο αν συμβεί. Και εύχομαι να μην συμβεί ποτέ γιατί μετά θα μιλάμε για άλλα ζητήματα που σχετίζονται με τη Δικαιοσύνη...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνεχίζω: «Υπάρχει νομική βάση στον ισχυρισμό της Διοίκησης ότι η αξιολόγηση αποτελεί διαρκή υπηρεσιακή υποχρέωση που δεν καλύπτεται από το δικαίωμα της απεργίας;».

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Τώρα ξαναλέω. Εγώ μπορώ να λέω ότι μου ανήκει ο Παρθενώνας. Είναι δικαίωμά μου να το λέω. Δεν μπορεί κανείς να μου πει ότι δεν έχω δικαίωμα να το λέω. Αντίστοιχα και η Διοίκηση έχει δικαίωμα να λέει ότι η αξιολόγηση δεν καλύπτεται από την απεργία. Θα ασκηθεί πειθαρχική δίωξη, αυτό που συνέβη. Θα προσφύγω εκεί που πρέπει να προσφύγω, θα κριθεί η υπόθεσή μου και θα έρθει ένας τρίτος, ένα δικαστήριο, ένα Συμβούλιο να καταλήξει αν αυτό το οποίο μου καταλογίζει είναι σωστό ή λάθος. Μην περιμένετε μαγικά ραβδιά, το έχουμε πει πολλές φορές.

Από τη στιγμή που η Διοίκηση μπήκε σε αυτή την αντίληψη, θα ακολουθήσει αυτή την αντίληψη. Σωστά ή λάθος. Πάρα πολλές φορές δυστυχώς η Διοίκηση μπαίνει σε μια αντίληψη, η οποία με τα χρόνια, με τον καιρό, έρχεται ένα δικαστήριο, πολλά δικαστήρια και της λένε «κάνεις λάθος» και αναγκάζεται να το διορθώσει. Πιστεύω ότι και εδώ κάνει λάθος.

Απ' την άλλη, έχετε δίκαιο στη βάση των πραγμάτων που λέτε ότι αν δεν υπήρχε αυτή η απεργία-αποχή προφανώς και δεν θα περνούσανε καν αυτή τη διάταξη, δεν θα το σκέφτονταν καν να την περάσουν αυτή τη διάταξη. Είναι σωστό. Γι' αυτό και σας είπα εξ αρχής, ότι για μένα σωστό

Πειθαρχικό Δίκαιο είναι το Πειθαρχικό Δίκαιο που αντιμετωπίζει τους σκοπούς για τους οποίους έχει πραγματικά τεθεί. Όχι που προσπαθεί να επιτύχει άλλους σκοπούς από αυτούς που θα έπρεπε να προσπαθεί να επιτύχει.

Εδώ λοιπόν η διάταξη αυτή προσπαθεί να πετύχει κάτι άλλο. Θα κριθεί. Αλλά δεν υπάρχει τρόπος να τους εμποδίσουμε, να το πω έτσι απλά.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λοιπόν, για τους νεοδιόριστους νομίζω έχεις απαντήσει. «Πού ακριβώς τοποθετείται το νομικό όριο μεταξύ καθυστέρησης, μετάθεσης του προγραμματισμού της αξιολόγησης και πειθαρχικά κολάσιμης άρνησης». Νομίζω ότι η απάντηση η προηγούμενη καλύπτει και αυτό το ερώτημα.

«Ποια νομική διαφορά μεταξύ πρόσκλησης εκδήλωσης πρόθεσης και ρητής υπηρεσιακής εντολής για αξιολόγηση και από ποιο σημείο μπορεί να στοιχειοθετηθεί πειθαρχική ευθύνη;».

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Να πω κάτι το οποίο το λέω πάρα πολλά χρόνια και νομίζω το ξέρετε και το έχετε ακούσει από τα χείλη μου. Στο χώρο των Εκπαιδευτικών υπάρχει μία αντίληψη, η οποία είναι λάθος, αλλά είναι πολύ λογική γιατί πάρα πολύ απλά έχετε να κάνετε με ένα αντικείμενο που λέγεται παιδιά και η δουλειά που προσφέρετε είναι μία καθημερινή, έτσι πολύ δημιουργική απασχόληση με τα παιδιά και μία τελείως διαφορετική διαδικασία από οποιαδήποτε άλλη Υπηρεσία στο Δημόσιο.

Η πραγματικότητα είναι ότι οποιαδήποτε εντολή, οτιδήποτε σου ζητά να κάνεις το Δημόσιο θα πρέπει να είναι εγγράφως. Άρα, το έχω πει πάρα πολλές φορές ότι όταν κάτι ζητάτε να γίνει θα πρέπει να απευθύνεται σε εσάς εγγράφως. Δεν καταλαβαίνω και δεν θέλω να καταλάβω γιατί αυτό δεν είναι και σωστή η πρακτική Διοικήσεως, όσο με ρωτάτε, αυτό το οποίο μπαίνει πάρα πολλές φορές, «με πήρε τηλέφωνο ο Διευθυντής και μου είπε». Εγώ δεν το καταλαβαίνω.

Όταν κάποιος θέλει να απευθύνει κάτι σε έναν υπάλληλο και ιδιαίτερα όταν είναι κάτι το οποίο είναι προβληματικό, περίεργο, μυστήριο ή τέλος πάντων και ο ίδιος ο υπάλληλος το βλέπει με αυτόν τρόπο, τα πράγματα είναι πολύ απλά. Πρέπει να υπάρχει έγγραφο. Άρα το όριο δεν είναι μία προφορική εντολή, το όριο είναι να κληθείς στο βαθμό που καλείσαι με τη συγκεκριμένη διαδικασία να αρνηθείς ή να δεχθείς ν' αξιολογηθείς και

βάσει αυτού να κινηθεί όλη η διαδικασία που είναι, ή να θεωρηθεί ότι αξιολογήθηκε ή να διωχθεί πειθαρχικά.

Πάντως τα πράγματα στο Δημόσιο πρέπει να γίνονται εγγράφως, αυτό λέει το Διοικητικό Δίκαιο, δεν υπάρχουν προφορικές διοικητικές πράξεις. Ας το βάλουμε λίγο στο μυαλό μας, είναι κι ένας όρος ασφάλειας για όλους σας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και νομίζω ότι αυτό αφορά και πάρα πολλά άλλα ζητήματα της καθημερινότητας. Υπάρχει ένα ερώτημα που λέει: «Με βάση την εμπειρία αν το νέο πειθαρχικό πλαίσιο είναι ρεαλιστικά εφαρμόσιμο μαζικά ή αν είναι πιθανότερη η επιλεκτική και παραδειγματική του χρήση».

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Εξαρτάται το νόμο των Πειθαρχικών που θα κληθεί να παραλάβει το νέο Πειθαρχικό Συμβούλιο. Δηλαδή, εγώ δεν σας κρύβω ότι καταλαβαίνω ότι στον χώρο της Εκπαίδευσης παρήχθη μια μαζική κατάσταση σε επίπεδο Πειθαρχικών την προηγούμενη περίοδο, άρα αυτό συνεπάγεται ένα πολύ μεγάλο φόρτο που δεν ξέρω αν θα προλάβει να ολοκληρωθεί μέχρι 31/12/26 ή αν θα μείνει κληρονομιά στο επόμενο Πειθαρχικό που είναι αυτό το οποίο θα λειτουργήσει πλέον με πάγιο τρόπο.

Θεωρώ και θα σας το πω, η εμπειρία αυτών λέει, ότι οτιδήποτε σήμερα φαίνεται βουνό με την πάροδο των χρόνων ή με τις εξελίξεις που έρχονται σταδιακά καθίσταται πεδιάδα. Θα σας θυμίσω την περίπτωση των πλαστών στο δημόσιο που είχαμε φτάσει να βλέπουμε ανθρώπους να καταδικάζονται μέχρι και ισόβια.

Θυμίζω την καθαρίστρια στο Βόλο αν θυμάμαι καλά, όπου πλέον από ένα σημείο και μετά φτάσαμε να πηγαίνουμε στην θέση του δικαστηρίου να λέμε «κ. Πρόεδρε δεν είναι τίποτα ήταν ένα πλαστό και να φεύγουμε γιατί πάρα πολύ απλά έχει αλλάξει η νομολογία. Θεωρώ λοιπόν ότι αυτό που σήμερα σας θορυβεί μεθαύριο μπορεί να μην είναι τίποτα πρακτικά θα πρέπει να ακολουθήσουμε το δρόμο.

Ο δρόμος λέει να δικαστούν οι πειθαρχικές αυτές υποθέσεις, να δικαστούν με προσοχή, όπως πρέπει να δικαστούν και με συναδέλφους που ξαναλέω, με όσους έχω μιλήσει έχουνε πάνω κάτω την ίδια αντίληψη με αυτή που σας αποτύπωσα κι εγώ και να καταλήξουμε κάποια στιγμή να υπάρχουν

τόσες αποφάσεις που στο τέλος οι υποθέσεις αυτές θα γίνουν «ευκολάκια» να τα πω έτσι απλά και να φεύγουν αέρα.

Μην προσπαθούμε να σκεφτούμε τι θα συμβεί σε ένα χρόνο από τώρα, δεν είναι εύκολο, ιδιαίτερα όταν έχεις καινούργιους θεσμούς όπως είναι αυτό το καινούργιο Πειθαρχικό Δίκαιο που δεν ξέρουμε πραγματικά κι αυτό με τι ταχύτητα θα λειτουργήσει. Είναι πράγματα που θα τα δούμε Δεν είμαι απαισιόδοξη, ειλικρινά δεν μπορώ να πω ότι είναι ένα θέμα το οποίο συνοψίζει όλα τα δεινά του Δημοσίου.

Υπάρχουν ζητήματα που σχετίζονται με τη λειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης που είναι πολύ χειρότερα από αυτό και που σίγουρα χρήζουν σωστών πειθαρχικών διαδικασιών και ποινών.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ωραία. Υπάρχει ένα ερώτημα από πριν για συναδέλφους που υπηρετούσαν σε ένα νομό. Πήραν από εκεί το Πειθαρχικό και στην πορεία πήραν μετάθεση. Αυτό το Πειθαρχικό θα εκδικαστεί που;

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Αυτός που άσκησε την πειθαρχική δίωξη. Ποιος άσκησε την πειθαρχική δίωξη; Σε εκείνον υπάρχει. Αυτό είναι σαφές. Αλλά και στο τέλος της ημέρας δεν τους ενδιαφέρει κιόλας. Δηλαδή, ok και ποια είναι η διαφορά; Υπάρχει κάποια διαφορά ουσιαστική; Είναι φαντάζομαι το ίδιο φασόν προκάτ τρόπος άσκησης μιας πειθαρχικής δίωξης, όπως αυτές που λίγο ως πολύ έχουμε δει όλο το προηγούμενο διάστημα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Να βάλω δύο ερωτήματα ακόμα που ξεφεύγουν λίγο από το θέμα, αλλά νομίζω ότι έχουν σημασία. Υπάρχει ένα ερώτημα που λέει: «Αν από το Πειθαρχικό δικαιωθώ, απαλλαγώ από όλες τις κατηγορίες, αν αυτό γύριν μετά δικαίωμα δικό μου να διεκδικήσω αποζημίωση ή δίωξη αυτού που με παρέπεμψε στο Πειθαρχικό. Ένα είναι αυτό.

Επίσης, υπάρχει ένα ερώτημα που θεωρώ ότι έχει μια σημασία να μας το απαντήσεις, γιατί έρχεται από αρκετές πλευρές: Αν υπάρξει μήνυση γονέα για προσαγωγή σε Αστυνομικό Τμήμα ή για ψευδή καταμήνυση του συναδέλφου, στην πορεία υπάρχει δυνατότητα αστικής αποζημίωσης; Δηλαδή μηνύσεις, καταγγελίες, αυτόφωρα, αν μετά στην πορεία προκύπτει τέτοιο δικαίωμα και τέτοια δυνατότητα.

M. ΤΣΙΠΡΑ: Αυτό δεν είναι Πειθαρχικό.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Εντάξει, αν θέλεις να το σχολιάσεις. Και υπάρχει ένας κύκλος ακόμα τελευταίος και είναι κάποια ερωτήματα που αφορούν τη ΔΟΕ, θα πω εγώ μια κουβέντα.

M. ΤΣΙΠΡΑ: Λοιπόν, το κομμάτι που έχει να κάνει τώρα με το «μου άσκησε πειθαρχική δίωξη», είναι μία ερμηνεία. Για να είμαστε ειλικρινείς, η πλευρά του Υπουργείου στηρίζεται σε μία ερμηνεία. Και για να είμαστε πάλι πολύ ειλικρινείς, εμείς όλοι τα ξέρουμε αυτά, τα έχουμε ζήσει, τα έχουμε βιώσει σε όλη τους τη διαδρομή.

Είναι μια εμπειρία που στηρίχθηκε και σε μια παλιότερη γνωμοδότηση που είχε βγει από συνδικαλιστική Οργάνωση, δεν χρειάζεται να λέμε, γνωρίζουμε όλοι, η οποία έλεγε ότι από τη στιγμή που μια απεργία κριθεί παράνομη, όλες οι απεργίες είναι παράνομες.

Αυτή τη γνωμοδότηση εγώ, τουλάχιστον σε όσες περιπτώσεις έχω χειριστεί, τη βρίσκω μπροστά μου συστηματικά. Άρα στο βαθμό που κάποιος κάνει μία ερμηνεία, θεωρώ ότι είναι πάρα πολύ δύσκολο και θα το έβρισκα πολύ τραβηγμένο το να ζητήσεις να αποζημιωθείς. Είσαι υπάλληλος, έχεις την υποχρέωση να κινείσαι μέσα στο όριο που ορίζει ο νόμος, η Διοίκηση έκανε μία ερμηνεία, σωστή, λάθος, κουτσή, στραβή, κρίθηκε, δεν υπέστης κάποια συνέπεια, εκτός από το γεγονός ότι είχες μία αγωνία, αλλά αυτό μπορεί να συμβεί στον οποιοδήποτε.

Θυμάμαι, δεν πάντοτε τον καθηγητή μου τον Ανδρουλάκη ο οποίος έλεγε ότι το να βρεθείς ποινικά διωκόμενος είναι πάρα πολύ απλό, πολύ εύκολο, μπορεί να συμβεί, αλλά το να καταδικαστείς όχι έχει να κάνει με το πώς το χειρίζεσαι και αν είσαι αθώος ή ένοχος. Εκ των πραγμάτων λοιπόν, δεν θέλω να βγαίνουμε από ένα πλαίσιο.

Σκεφτείτε ότι είμαστε ένα δωμάτιο, τρεις άνθρωποι και κάνω μήνυση ότι με βρίσατε. Θα βρεθείτε κατηγορούμενο. Το αν κάποιος καταδικαστεί ή όχι έχει να κάνει με το αν όντως έγινε και πώς μπορεί να αποδειχθεί. Θέλω να πω λοιπόν ότι δεν θα καταλογίσω ποτέ στη Διοίκηση γιατί άσκησε το δικαίωμά της. Καταλαβαίνω την οργή γιατί καταλαβαίνω όλο αυτό που βρίσκεται πίσω από αυτό που συμβαίνει, αλλά δε νομίζω ότι είναι

κάτι το οποίο θα μας έβγαζε πουθενά και θα έδινε μια απόφαση από ένα δικαστήριο.

Το άλλο ερώτημα:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Αν μπορεί να διεκδικηθεί αστική αποζημίωση για περιπτώσεις που έχουμε μηνύσεις για τους Εκπαιδευτικούς. Και γενικά, αν μπορείς να κάνεις μια αναφορά σε όλο το πλαίσιο προστασίας που μπορεί να υπάρχει, το ανέφερα και εισηγητικά, έχουν πολλαπλασιαστεί τέτοια φαινόμενα.

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Αυτό ετοιμαζόμουν να πω. Το ξέρετε ίσως καλύτερα από μένα ότι στο χώρο της Εκπαίδευσης και ίσως είναι και μία έκφραση του πώς εξελίσσεται η κοινωνία μας έχουμε πάρα πολλά προβλήματα. Και έχουμε πάρα πολλά προβλήματα ιδιαίτερα με γονείς, οι οποίοι αντί να κοιτάζουν τα παιδιά τους, κοιτούν τους Εκπαιδευτικούς και προσπαθούν να λύσουν τα προβλήματα τους μέσω του σχολείου.

Προφανώς, αν υπάρχουν θέματα μηνύσεων ή διώξεων ή καταγγελιών, ένας Εκπαιδευτικός, όπως και οποιοσδήποτε δημόσιος υπάλληλος έχει το δικαίωμα να προσφύγει σε ένα δικαστήριο και να ζητήσει να καταδικαστεί αυτός που τον καταμήνυσε ψευδώς ή να του επιδικαστεί αποζημίωση.

Βέβαια, το ξέρετε και ίσως και πάλι είμαι λίγο κουραστική και βαρετή, πιστεύω ότι ο ρόλος του Εκπαιδευτικού και νομίζω ότι το συμερίζεστε όλοι είναι να προσπαθεί να διατηρεί μια ηρεμία και ισορροπία στο σχολείο. Άρα, όσες φορές το έχουμε συζητήσει με συναδέλφους που έχει προκύψει αυτό το θέμα, με συναδέλφους σας που έχουν βρεθεί αντιμέτωποι με αυτά τα ζητήματα, σταθμίζεται με πολύ μεγάλη σοβαρότητα και αυτό πρέπει να το πω το κατά πόσο θα πρέπει να γίνει μία μήνυση εις βάρος ενός γονιού ή κάποιου ο οποίος προκάλεσε ζήτημα στη λειτουργία του σχολείου.

Έχετε το δικαίωμα, είναι σαφές αν κάποιος σας καταμήνυσει ψευδώς να ασκήσετε τα δικαιώματά σας, είστε πολίτες, όλοι πολίτες έχουν δικαίωμα να στραφούν ενώπιον τις Δικαιοσύνης και να ζητήσουν να καταδικαστεί ή να διωχθεί κάποιος που τους καταμήνυσε ψευδώς, πρέπει όμως πάντα να σταθμίζουμε τι πρόβλημα παράγει αυτό στη λειτουργία του σχολείου, πώς θα διασφαλίσουμε ένα εκπαιδευτικό κλίμα και ένα περιβάλλον

ηρεμίας και ασφάλειας των παιδιών, γιατί κακά τα ψέματα εγώ θα το λέω πάντα, ακόμη και όταν πάψω να είμαι σε αυτόν χώρο, ότι δυστυχώς ή ευτυχώς, σ' εσάς εντολές και εργοδότες εσάς είναι τα παιδιά. Και αυτός είναι ο ρόλος σας και αυτή είναι και αποστολή σας.

Συνεπώς μπορείτε, αλλά με φειδώ. Και προσοχή γιατί εμπλέκονται παιδιά πάντα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μαρία, μία ερώτηση: Γιατί έχουμε το φαινόμενο να υπάρχουν διαφορετικές αποφάσεις από Διοικητικά Εφετεία για προσφυγές των νεοδιόριστων του '21, για παράδειγμα, να γίνεται αποδεκτή η προσφυγή στα Χανιά και να απορρίπτεται η προσφυγή στην Κομοτηνή.

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Γιατί δυστυχώς στην Ελλάδα, ή ευτυχώς...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και επειδή καταλαβαίνω πως θα απαντήσεις σε αυτό μέσα, αν μπορείς να μας δώσεις και μία απάντηση, αν υπάρχει δυνατότητα προσφυγής σε σχέση με την αντισυνταγματικότητα του νόμου.

Επίσης, αν υπάρχει δυνατότητα παραγραφής της παραπομπής στο Πειθαρχικό μετά από κάποια χρόνια, δηλαδή αν παραπεμφθείς και δεν κληθείς, αν παραγράφεται.

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Λοιπόν, πάμε. Γιατί δυστυχώς ή ευτυχώς, και εγώ θα μείνω στο ευτυχώς, στην Ελλάδα δεν έχουμε case law. Αυτό που ισχύει στην Αγγλία. Στην Αγγλία, αν αποφανθεί ένα δικαστήριο για το α' ή β' θέμα, αυτό το δικαστήριο, ιδιαίτερα Ανώτατο, δεσμεύει όλα τα υπόλοιπα και όλες οι αποφάσεις είναι καρμπόν.

Εάν αυτό συνέβαινε στην Ελλάδα, φοβάμαι ότι δεν θα υπήρχε καμία σημαντική απόφαση και όλα τα μεγάλα ζητήματα θα είχαν μία μονόπατη αντιμετώπιση πάντοτε. Άρα το κάθε δικαστήριο είναι ελεύθερο με βάση του σύστημά μας να επιλέξει να κρίνει το α', το β', το γ', το δ'. Ότι πιστεύει ότι πρέπει να εφαρμοστεί κάθε φορά.

Συνεπώς δεν θα μπω στη λογική γιατί ένα δικαστήριο έτσι και κάποιο άλλο δικαστήριο αλλιώς. Γιατί πάρα πολύ απλά αυτό είναι και ο πλουραλισμός στη Δικαιοσύνη και γιατί πιστεύω ότι σε μία χώρα όπως η Ελλάδα, αν είχαμε case law, μάλλον όλα τα ζητήματα θα κρίνονται με έναν πολύ συγκεκριμένο τρόπο που δεν θα μας άρεσε.

Το δεύτερο που έχω να μπω, είναι αν υπάρχει η δυνατότητα προσφυγής για τη συνταγματικότητα του νόμου. Ευθέως, το έχουμε πει πολλές φορές, οι νόμοι δεν κρίνονται. Δηλαδή δε μπορώ αύριο το πρωί να κάνω μια προσφυγή και να πω ότι προσβάλλω το άρθρο 103 του Υπαλληλικού Κώδικα, δε μπορώ να κάνω μια προσφυγή και να πω ότι προσβάλλω το άρθρο 109 του Υπαλληλικού Κώδικα. Γιατί είναι νόμος.

Οι νόμοι δεν προσβάλλονται ενώπιον των δικαστηρίων, κρίνονται όμως όσον αφορά τη συνταγματικότητά τους ή μη, παρεμπιπτόντως. Δηλαδή, όταν προσβάλλεις μία ατομική πράξη που σου επιβάλλει ποινή, ένας από τους λόγους που σίγουρα μπορείς να πεις είναι η συνταγματικότητα ή μη της διατάξεως. Άρα εκ των πραγμάτων, γι' αυτό το είπα και πριν, οι διατάξεις αυτές θα κριθούν.

Το ζήτημα είναι ότι, προφανώς, και κανείς μας δεν το θέλει, δεν θα κριθούν και δεν θέλουμε να κριθούν κατόπιν μιας επιβολής ποινής. Επειδή όμως, ξαναλέω, ζούμε στην Ελλάδα, δεν αποκλείω το ενδεχόμενο οι διατάξεις αυτές να φτάσουν και να βρεθούν στην βάσανο, ελπίζω όχι του ΣΤΕ γιατί τότε θα σημαίνει μια οριστική παύση, πράγμα που θα είναι τραγικό, το καταλαβαίνετε, για όλους μας, είναι κάτι απευκταίο, αλλά σίγουρα στο πλαίσιο των δικών που ενδεχομένως θα υπάρξουν, γιατί μου βάλανε μια ποινή προστίμου, η στέρησης αποδοχών ή υποβιβασμού, θα δούμε πώς θα το χειριστούν τα δικαστήρια.

Στη φάση που βρισκόμαστε τώρα, λέμε ότι προτιμούμε και είναι σαφώς καλύτερο να περάσουν οι συνάδελφοι μέσα από τα Πειθαρχικά Συμβούλια με αυτή την επιχειρηματολογία που βάλανε κατά τρόπο ώστε να μπορέσουμε να μη χρειαστεί ποτέ να φτάσουμε στο να κριθεί η συνταγματικότητα ή μη από ένα δικαστήριο.

B. ΠΑΤΕΛΗ: Υπάρχει ένα ερώτημα που μας το έχουν κάνει πάρα πολύ στη Θεσσαλονίκη, θέλω να πω συγκεκριμένα, μέσα στη διάρκεια των Χριστουγέννων. Αν, ας πούμε, ξεκινήσει η διαδικασία αξιολόγησης, έχει ξεκινήσει την προηγούμενη χρονιά συγκεκριμένα, την προηγούμενη σχολική χρονιά, π.χ. στο πεδίο Β και συνεχίστε τη φετινή χρονιά στο πεδίο Α, τότε τί θεωρείται αξιολογική περίοδος; Θα θεωρηθούν δυο αξιολογικές περιόδους; Θα

είναι μια ολοκληρωμένη διαδικασία; Δηλαδή πώς γίνεται αυτό το πράγμα; Αυτό είναι ένα ερώτημα που έχω.

Ένα δεύτερο: Επειδή αναφερθήκατε πριν στο ότι έχει δικαίωμα ο Διευθυντής Εκπαίδευσης να παραπέμψει σε Πειθαρχικό, εγώ κάνω ένα ερώτημα: Απεργούσα 16/12, έτσι; Έχει δικαίωμα ο Διευθυντής του σχολείου, ο Διευθυντής Εκπαίδευσης να με εγκαλέσει; Υπηρεσιακό καθήκον ήταν το να είμαι στο σχολείο μου, στην εφημερία μου, στο μάθημα μου, κτλ., υπηρεσιακό καθήκον έχετε χαρακτηρίσει και την αξιολόγηση.

Άρα, έχει δικαίωμα να με εγκαλέσει; Θέλω να πω δηλαδή ότι επειδή ακριβώς προσπαθούμε και μέσα από την πραγματικότητα, μέσα από τον αγώνα την πίεση, την αντίδρασή μας και τον αγώνα μας να παράγουμε δίκαιο και να συμβάλουμε στην αποκατάσταση της Δικαιοσύνης, το να κάνουμε μια τέτοια αποδοχή, ας πούμε ότι οι Διευθυντές της Εκπαίδευσης είχαν τη δυνατότητα, όμως πραγματικά αυτό του λέει, μα μέχρι και στο Πειθαρχικό, σε πάρα πολλά από τα Πειθαρχικά, τις παραπομπές λέει συμμετέχει στην απεργία-αποχή της Ομοσπονδίας, κηρυγμένη από 1/4 κτλ. Αυτά τα δύο. Ευχαριστώ πολύ.

M. ΤΣΙΠΡΑ: Κυρία Πατέλη, το είπα εισαγωγικά και θέλω να το επαναλάβω και θέλω να είμαι πάρα πολύ σαφής. Εγώ δεν πιστεύω ότι το Δίκαιο το παράγουμε εμείς. Δυστυχώς ή ευτυχώς, ζούμε σε μια οργανωμένη κοινωνία και το δίκιο το παράγει πολιτεία. Εμείς ως πολίτες αυτής χώρας, ως επιστήμονες, ως συνδικαλιστές, ως πολιτικοί έχουμε τη δυνατότητα, εγώ είμαι επιστήμονες, δεν λέω τίποτα άλλο, καμία ιδιότητα δεν θα μου δώσω, έχουμε τη δυνατότητα να αμφισβητούμε κατά πόσο αυτό το δίκαιο που παράγει η πολιτεία είναι σωστό, είναι έντιμο, είναι συνταγματικό, είναι αντισυνταγματικό κτλ.

Εμένα λοιπόν η δουλειά μου είναι να πω ποιο είναι αυτό που λέει ο νόμος, ποιο είναι το δικαίωμα του άλλου και ποιο είναι το δικαίωμα το δικό μας. Πρακτικά λοιπόν κατανοώ αυτό που λέτε σε συνδικαλιστικό επίπεδο, αλλά δεν μπορώ να το κατανοήσω σε νομικό. Με βάση το Πειθαρχικό Δίκαιο προβλέπεται ποιος είναι Πειθαρχικός Προϊστάμενος, τι δυνατότητες έχει, πώς μπορεί να ασκήσει την πειθαρχική δίωξη, πώς αυτή η πειθαρχική δίωξη προοδεύει, προχωράει, συνεχίζεται, σταματάει κτλ. Δεν μπορώ λοιπόν να μπω σε αυτή τη λογική.

Η απεργία-αποχή όμως, και το ξέρετε γιατί καλώς, κακώς, το έχουμε πει πολλές φορές, εγώ είμαι η μητέρα της, εγώ την συνέλαβα σε άλλους χρόνους και καιρούς, άρα μπορώ να σας πω ακριβώς ποια ήταν η σκέψη. Απεργία-αποχή λοιπόν σημαίνει ότι έχω υποχρέωση να κάνω κάτι, προφανώς, και αυτή την υποχρέωση λέω ότι δεν το κάνω, όχι συνολικά, δεν λείπω από το σχολείο μου γιατί τότε θα ήταν απλή απεργία, λείπω και δεν εκτελώ κάτι συγκεκριμένο.

Να σας πω ένα πολύ έτσι, βαρύ παράδειγμα το οποίο συνέβαινε στην Βόρεια Ελλάδα την οποία αναφέρατε. Επί σειρά ετών, δεν είμαι σίγουρη κι αν συμβαίνει ακόμα, το ΕΚΑΒ στη Θεσσαλονίκη απείχε απ' τις δευτερογενείς μεταφορές ασθενών. Τι είναι οι δευτερογενείς μεταφορές; Είναι για παράδειγμα νεφροπαθείς οι οποίοι πηγαίνουν με τ' ασθενοφόρα στο νοσοκομείο για να κάνουν την αιμοκάθαρσή τους κτλ., ή περιπτώσεις χρονίων παθήσεων που πηγαίνουν συστηματικά στα νοσοκομεία.

Όντως, τ' ασθενοφόρα πήγαιναν στα ατυχήματα, σε οτιδήποτε ήταν άμεσο και έπρεπε να επιληφθεί άμεσα το ΕΚΑΒ. Άρα, καθήκον η αξιολόγηση, ναι, δε μπορώ να το δω αλλιώς, γιατί αν δεν είναι καθήκον τότε από τί απεργώ; Δεν έχει νόημα η απεργία-αποχή. Θέλω λίγο να καταλάβετε ότι πέρα από το συνδικαλιστικό που εσείς βάζετε και καλώς το βάζετε από τη δική σας πλευρά, εγώ πρέπει να δομήσω μια νομική σκέψη που να στηρίζει αυτό που βάζετε, ακόμη και αν διαφωνείτε με αυτό.

Καθήκον λοιπόν η αξιολόγηση. Είμαι στη δουλειά μου, παρέχω τις υπηρεσίες μου, γι' αυτό και πληρώνομαι, δεν έχω την ποινή του να μου κρατηθούν αποδοχές, αλλά εγώ τι λέω: Επιλέγω να απέχω. Και επιλέγω να απέχω από ένα συγκεκριμένο κομμάτι. Πρακτικά λοιπόν δεν θα μπω στην διαδικασία και δεν μπορώ να το υποστηρίξω να το πω έτσι απλά, ότι ο Διευθυντής κακώς ασκεί την πειθαρχική δίωξη.

Είναι δικαίωμά του, όπως είναι δικαίωμα και του Εισαγγελέα, εάν σας κάνω μια μήνυση και πω ότι με βρίσατε ή μου φερθήκατε με τρόπο συκοφαντικό ή δυσφημιστικό να ασκήσει ποινική δίωξη και θα πάω στον αρμόδιο που είναι ένα Ποινικό Δικαστήριο να έρθει και να κρίνει κατά πόσο αυτό συνέβη ή όχι. Δεν θα μπω λοιπόν σε αυτόν δρόμο.

Αυτό που μπορώ να πω είναι τα όρια. Και τα όρια είναι ότι όταν από αυτό το καθήκον δικαιούμαι να απέχω και το κάνω όπως λέει ο νόμος, δεν δικαιούται η πλευρά της πολιτείας να μου επιβάλει μια ποινή. Νομίζω ότι πρέπει να βρούμε αυτή την ισορροπία γιατί, αν μου επιτρέπεται να το πω, για εσάς έχετε απόλυτο δίκαιο, συνδικαλιστικά είναι σωστό αυτό που λέτε, εγώ δεν θα διαφωνήσω πουθενά συνδικαλιστικά.

Αλλά για ένα νομικό το να πάει μεθαύριο σε ένα Πειθαρχικό Συμβούλιο και να πει ότι εμείς παράγουμε δίκαιο, πιστεύω ότι θα παράξει το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα από αυτό το οποίο πραγματικά επιδιώκουμε. Και επειδή εμείς οι νομικοί, πολλές φορές έχουμε άλλο τρόπο έκφρασης και αντίληψης των πραγμάτων, εμείς, να το πω έτσι απλά τη δουλειά μας και εσείς στη δική σας δουλειά και είμαστε όλοι καλείς σε αυτό που κάνουμε.

Τώρα, για την αξιολογική περίοδο. Δεν υπάρχει ερμηνεία. Κάνω μία ερμηνεία για το θέμα της αξιολογικής περιόδου που στηρίζεται στην αντίληψη του νόμου. Είπα και πριν ότι ο νομοθέτης του Πειθαρχικού έχει επιλέξει να κάνει χρήση του όρο «αξιολογική περίοδος» όπως αυτή ορίζεται στις διατάξεις που αφορούν το Δημόσιο. Και εκεί είναι ξεκάθαρο. Αξιολογική περίοδος '24-2'5, αξιολογική περίοδος '25-'26, είναι ξεκάθαρα τα πράγματα.

Για μένα θα πρέπει με τον ίδιο ακριβώς τρόπο να αντιμετωπίσουμε την αξιολογική περίοδο στο χώρο το δικό μας και να αποφύγουμε τον κίνδυνο, γιατί αυτός είναι ένας κίνδυνος, ενιαίες διαδικασίες που είναι στο πλαίσιο μιας ενιαίας διαδικασίας αξιολογήσεως, ώστε να τη σπάσουμε σε επιμέρους κομμάτια.

Γιατί τότε ουσιαστικά μειώνουμε τις δυνατότητές μας υπό την έννοια ότι αν πω ότι απείχα από το α' στάδιο και η δεύτερη φορά μου είναι η εποχή από το δεύτερο στάδιο, ουσιαστικά χάνω μία αξιολογική περίοδο. Για μένα αξιολογική περίοδος είναι η ολοκλήρωση της κάθε αξιολογικής διαδικασίας με όλα τις τα στάδια α, β, γ, δ, ε, όποιον ήθελε να ορίσει ο νομοθέτης.

Διαφορετικά έχουμε ένα κίνδυνο να παράγουμε αποτελέσματα νωρίτερα απ' ό,τι θα έπρεπε και απ' ό,τι θα θέλαμε βεβαίως.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κι εδώ συμπληρώνουν το ερώτημα κάποιοι συνάδελφοι, ας το πούμε εδώ, που λένε ότι «ενώ δεν έχουν ολοκληρωθεί όλα τα στάδια της

αξιολογικής περιόδου, τότε γιατί παίρνω Πειθαρχικό; Μπορώ να πάρω δηλαδή Πειθαρχικό και με την αποχή, στο ένα στάδιο μόνο;». Ας το πούμε και αυτό γιατί και αυτό έχει έρθει.

M. ΤΣΙΠΡΑ: Εδώ έχω το προηγούμενο άρθρο, έχω το 56, το οποίο λέει όποιος παρεμποδίζει, δεν συμμετέχει. Εδώ η διάταξη είναι σαφής. Λέει όποιος αρνείται σε δύο αξιολογικές περιόδους. Άλλη η διάταξη του 56, άλλη η διάταξη του 109. Γι' αυτό σας είπα ότι κατά κάποιο τρόπο, κατά κάποιο διεστραμμένο τρόπο, η διάταξη του 109 είναι ευμενέστερη από το 56. Υπό την έννοια ότι αφ' ενός μιλάει για άρνηση, αφετέρου μιλάει για αξιολογικές περιόδους. Το 56 ήταν πιο ασαφές. Δηλαδή μπορούσε να βάλει πολύ περισσότερα πράγματα μέσα του.

Η διαφορά είναι ότι το 56 προέβλεπε πολύ χαμηλή ποινή κύρωση, ενώ αντιθέτως το 109 προβλέπει μια πολύ αυστηρή κύρωση, ή μάλλον προβλέπει δυνατότητα για μια πολύ αυστηρή κύρωση. Δεν θα πάω όμως πλέον με το 56, θα πάω με το 109. Άρα μιλάω για αξιολογικές περιόδους. Μην μου τα μπερδεύουν στο μυαλό τους.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τα στελέχη εκπαίδευσης, υπάρχει ένα ερώτημα, αν έχουν δικαίωμα συμμετοχής στην απεργία-αποχή και τότε εφ' όσον απείχαν, γιατί καθαιρέθηκαν; Και τί γίνεται στις περιπτώσεις των καθαιρέσεων; Μία κουβέντα.

M. ΤΣΙΠΡΑ: Κοιτάξτε, οι καθαιρέσεις είναι άλλη διαδικασία, είναι το 56, το οποίο καταργήθηκε. Εκτιμώ ότι αυτές οι υποθέσεις καλώς ή κακώς, γιατί ήταν αυτό το περιβάλλον το οποίο ζήσαμε την προηγούμενη περίοδο, θα κριθούν στα δικαστήρια, έχουμε κάνει προσφυγές, φαντάζομαι και άλλοι συνάδελφοι έχουν κάνει προσφυγές σε όλη την Ελλάδα και θα δούμε τί θα πουν τα δικαστήρια.

Για μένα είναι σαφές ότι όλοι δικαιούνται να απεργούν. Δηλαδή δεν περιορίζει ποτέ ο νόμος το δικαίωμα της απεργίας σου, ούτε στο αν είσαι Διευθυντής ούτε αν είσαι Διευθυντής Εκπαίδευσης ούτε αν είσαι Γενικός Διευθυντής. Δεν υπάρχει τέτοιος περιορισμός. Και πάλι θα το πω ότι ουσιαστικά επρόκειτο για μια στρεβλή εφαρμογή μιας διατάξεως. Δικαίωμα

της Διοίκησης να το κάνει και δικαίωμα δικό μας να έχουμε διαφορετικά άποψη και να κάνουμε αυτό το οποίο πρέπει να κάνουμε.

Εξάλλου, για να είμαστε ειλικρινείς, αυτό είναι και δημοκρατία. Η κάθε πλευρά ασκεί το δικαίωμά της και να προσπαθεί να πετύχει το δίκιο της.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μαρία, έχουν έρθει ακόμα κάποια ερωτήματα, αλλά θεωρώ ότι έχουν απαντηθεί τα πάντα. Πέρα από κάποια που είναι εντελώς προσωποποιημένα. Νομίζω ότι επανέρχεται να κάνουμε μια σύνοψη για να γίνει κατανοητό, γιατί και κάποιοι συνάδελφοι μπορεί να μπήκαν στη μέση της συζήτησης, μια σύνοψη να μας κάνεις, τί ισχύει μέχρι το '25, τι ισχύει από 1/1/26, ποιες είναι οι μεταβατικές περιόδους, αυτό. Δηλαδή να μας κωδικοποιήσεις λίγο με τι πάμε, από ποιο σημείο και μετά και τι ισχύει για τον καθένα. Μία πολύ μικρή κωδικοποίηση, επανήλθε από συναδέλφους που μπορούν να μην άκουσαν το αρχικό.

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Θα έλεγα, επειδή είναι ανεβασμένο πιστεύω ότι μπορώ να βάλουν να το ακούσουν. Σύνοψη 2 ωρών σε 5 λεπτά θα αδικήσει την κουβέντα μας. Δεν ξέρω αν είναι κάτι που είναι εφικτό να γίνει. Φοβάμαι ότι θα χάσουμε αυτά τα οποία είπαμε μέχρι τώρα. Μήπως οι συνάδελφοι που επανήλθαν να το δούνε από τη ζωντανή του παρουσίαση;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Να ξαναπούμε, λέω αυτό, ότι όσα Πειθαρχικά έχουν δοθεί μέχρι τις 31/12/25, πηγαίνουν με το παλιό πλαίσιο. Όσα Πειθαρχικά μπορεί να δοθούν και μέσα στο '26, αλλά αναφέρονται σε παραπτώματα, αρνήσεις που έχουν τελεστεί το '25, πάλι πάνε με το παλιό πλαίσιο αλλά με τη νέα σύνθεση. Και πια, το νέο Πειθαρχικό και οι δύο αρνήσεις αφορούν τις δύο επόμενες αξιολογικές περιόδους που ξεκινάνε από το '25-'26, αλλά μετά από την 1/1/26 και την επόμενη χρονιά. Αυτές είναι οι δύο αρνήσεις. Άρα και αυτά δεν μπορούν να συμψηφιστούν.

Επίσης πες μια κουβέντα γιατί επανέρχεται και τελειώνουμε με αυτό για το θέμα της παραγραφής. Επειδή το ρωτάνε αν υπάρχει θέμα παραγραφής.

Μ. ΤΣΙΠΡΑ: Λοιπόν, πειθαρχική δίωξη η οποία ξεκίνησε με παραπομπή στο Πειθαρχικό Συμβούλιο ή με κλήση σε απολογία του πειθαρχικώς διωκόμενου, ολοκληρώνεται μόνο με την έκδοση αποφάσεως. Αν κατά το χρόνο που

εκκρεμεί η πειθαρχική διαδικασία περάσει ο χρόνος παραγραφής που είναι ή 5 ή 7 χρόνια, τότε το Πειθαρχικό Συμβούλιο θα διαπιστώσει την παραγραφή.

Πάντως, αυτό το οποίο ακούω από διάφορους, που πραγματικά το θεωρούν ότι είναι μια λύση, η πειθαρχική παραπομπή δεν ανακαλείται. Ακόμη δηλαδή και αν παραμείνει μια υπόθεση πάρα πολλά στο Πειθαρχικό Συμβούλιο, παραγραφεί το πειθαρχικό αδίκημα, δεν υπάρχει τρόπος ανάκλησης. Αυτό που θα πρέπει να γίνει είναι να εκδοθεί μια πειθαρχική απόφαση που θα λέει παραγράφηκε, δεν παραγράφηκε, υπάρχει αδίκημα ή δεν υπάρχει αδίκημα.

Συνεπώς και δεδομένου ότι εδώ συζητάμε για χρόνους οι οποίοι είναι πάρα πολύ κοντινοί στο σήμερα που συζητάμε, εκ των πραγμάτων δε μπορούμε να μιλάμε για παραγραφή. Ούτε βεβαίως να ποντάρουμε, δεδομένου ότι το Υπουργείο τουλάχιστον μιλάει για επιτάχυνση της διαδικασίας σου ότι κάποια στιγμή θα επέλθει η παραγραφή των αδικημάτων αυτών. Μακάρι να επέλθει το βρίσκω λίγο δύσκολο.

Να πω δε και κάτι ακόμα. Σε γενικές γραμμές και το λέω σε όλους τους υπαλλήλους, υπάρχουν δύο πράγματα τα οποία μπορείτε να διαβάσετε και τα οποία θεωρώ πάρα πολύ σημαντικά να διαβάσετε. Δεν θα πω τις διατάξεις, θα πω την εγκύκλιο που έχει βγει πρόσφατα του Υπουργείου Εσωτερικών, μάλιστα σε ερωτήσεις που ετέθησαν, κάποιος την ανέφερε και μου ζήτησε να τη σχολιάσω, νομίζω ότι επί της ουσίας τη σχολιάσαμε απλά καλό είναι να τη διαβάσουμε, έχει κάποια πινακάκια μέσα που μπορεί να είναι πολύ κατατοπιστικά.

Κι επειδή αυτή τη στιγμή το μεγάλο πρόβλημα στο χώρο της Εκπαίδευσης είναι η αξιολόγηση, αλλά γενικά ζούμε σε εποχές που δυστυχώς το να βρεθείς μπερδεμένος είναι μια πραγματικότητα και μπορεί να συμβεί, καλό είναι όλοι, μα όλοι να έχουν μια εικόνα του το ποιος είναι ο κανόνας που τους διέπει. Και αυτό είναι ο Υπαλληλικός Κώδικας, το Πειθαρχικό Δίκαιο, καλό είναι λοιπόν να του ρίξουμε μια ματιά όλοι για να είμαστε όσο το δυνατόν ενήμεροι.

Εξάλλου πιστεύω ότι πολίτες και υπάλληλοι καταρτισμένοι και διαβασμένοι, είναι και αυτοί οι οποίοι μπορούν να έχουν την καλύτερη δυνατή αντιμετώπιση απέναντι σε οτιδήποτε τους συμβαίνει.

Και τελευταία παράκληση την οποία τη λέω πάντα, θα την πω και τώρα, δεν υπάρχουν προφορικά στη Δημόσια Διοίκηση. Η Δημόσια Διοίκηση λειτουργεί εγγράφως, ό,τι σας ζητείται, ό,τι καλείστε ν' απαντήσετε ή ό,τι πρόβλημα υπάρχει, καλό είναι να έχετε να ζητάτε να υπάρχει μια έγγραφη απάντηση, εντολή, παραίτηση, οτιδήποτε αλλά εγγράφως. Γιατί αυτό είναι και αυτό μέσω του οποίου μπορείτε ν' αποδείξετε το δίκαιό σας και να πείτε ότι «εγώ έπραξα αυτό που όφειλα να πράξω».

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τώρα ορισμένα ερωτήματα που δεν αφορούν τη Νομικό Σύμβουλο αλλά αφορούν το Διοικητικό Συμβούλιο της ΔΟΕ και τις αποφάσεις της Ομοσπονδίας. Πολύ σύντομα.

Υπάρχει ένα ερώτημα που λέει πώς στηρίζουμε τις 3 συναδέλφισσες που παραπέμπονται, είναι οι πρώτες που θα πάνε σε ακρόαση στη Λακωνία. Το Διοικητικό Συμβούλιο της ΔΟΕ με τις αποφάσεις του στηρίζει με όλους τους τρόπους και όλα τα μέσα τις 3 συναδέλφισσες και όχι μόνο. Με την προκήρυξη κινητοποίησης μαζί με το τοπικό Σωματείο, με την νομική στήριξη που ειπώθηκε και σήμερα και την ολόπλευρη συνεννόηση και στο νομικό κομμάτι για την προετοιμασία μας, με την προσπάθεια να υπάρξει μια μεγάλη κοινωνία την Τετάρτη και φυσικά με τις αποφάσεις που έχουμε να συνεχίσουμε αυτόν τον αγώνα.

Και από αυτή την άποψη, εγώ το ξαναλέω, συνάδελφοι, τώρα είναι η ώρα να γίνουμε όλοι μία γροθιά. Να κρατήσουμε το κύριο, να προχωρήσουμε μπροστά και να υλοποιήσουμε τις αποφάσεις μας.

Άρα λοιπόν για την Τετάρτη, υπάρχουν στάσεις εργασίας από την Ομοσπονδία, από τους Συλλόγους και προετοιμάζεται μια μεγάλη κινητοποίηση. Εκεί θα είμαστε και με όλα τα Μέσα σε συνεργασία με το τοπικό Σωματείο, στο νομικό, στο κινηματικό, στο συνδικαλιστικό και σε όλο το κομμάτι να στηρίξουμε τους συναδέλφους όπως έγινε και σε όλες τις περιπτώσεις.

Γιατί θυμίζω, το Διοικητικό Συμβούλιο της ΔΟΕ βρέθηκε με τον αντίστοιχο τρόπο και στην Κρήτη, που ήταν οι τρεις Προϊστάμενες

συναδέλφισσες που καθαιρέθηκαν και στην πορεία οδηγήθηκαν στο Πειθαρχικό και συνάδελφοι και συναδέλφισσες, είμαστε δεσμευμένοι, από τις αποφάσεις που έχουμε, να πάμε αυτό τον αγώνα μέχρι το τέλος για να δικαιωθούμε και να δικαιωθούν οι αγωνίες μας για ένα σχολείο που θα χωράει όλα τα παιδιά.

Δεύτερο: Υπάρχει ένα ακόμα ερώτημα σε σχέση με τα ζητήματα των νεοδιόριστων και της μονιμοποίησης. Επειδή το είπε η Μαρία, πρέπει να θυμίσουμε ότι η πρωτοβουλία να προχωρήσουμε, να χτυπήσουμε, να διεκδικήσουμε τη μονιμοποίηση των συναδέλφων μας και στο νομικό κομμάτι, ξεκίνησε με πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας. Θυμίζω ότι ήταν η πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας που προκάλεσε τις πρώτες θετικές αποφάσεις για τη μονιμοποίηση των νεοδιόριστων του '20.

Ήταν μια απόφαση που υλοποιήσαμε, που πήρε η Ομοσπονδία στις πλάτες της και το οργανωτικό και το οικονομικό κομμάτι, που οργανώθηκε μια πρωτόγνωρη πανελλαδική διαδικασία για προσφυγές όλων των συναδέλφων που ήταν σ' αυτές τις κατηγορίες και του 2020 και του 2021 και αυτές οι αποφάσεις, αυτή η πρωτοβουλία που στηρίχθηκε σε όλα τα επίπεδα, προκάλεσε και τους όποιες θετικές αποφάσεις.

Και ήταν μια πρωτοβουλία που στην ουσία της έσπασε και ανέδειξε, έσπασε την κοροϊδία του Υπουργείου και ανέδειξε αυτό που ειπώθηκε νομίζω πολλές φορές και από την Νομικό Σύμβουλο, αλλά αυτό που έχουμε πει πάρα πολλές φορές και σαν Ομοσπονδία με τις αποφάσεις μας, που πολλές φορές το έχουμε συζητήσει στις Γενικές μας Συνελεύσεις, ότι αυτή η διαδικασία που η αλήθεια είναι ότι κουβαλάμε από τον νόμο του Γαβρόγλου, αυτή η διαδικασία επιλέχθηκε από το Υπουργείο και την κυβέρνηση για να εκβιάσει τους νεοδιόριστους Εκπαιδευτικούς.

Αυτό τον εκβιασμό επιδιώξαμε να σπάσουμε, χωρίς να αποθεώνουμε ή να θεωρούμε ότι όλα μπορούν να λυθούν στο Διοικητικό Εφετείο ή στα δικαστήρια. Άρα λοιπόν αξιοποιήθηκαν με πρωτοβουλία της ΔΟΕ όλα τα μέσα. Και είναι θετικό ότι αυτό μετά ακολουθήθηκε και από την ΟΛΜΕ και από Σωματεία και προχωράμε αυτή τη διαδικασία παρακολουθώντας βήμα το βήμα θα μπορούσαμε να πούμε.

Επίσης, υπάρχουν κάποια ρωτήματα που είναι πιο συγκεκριμένα. Δηλαδή, όταν θα βρεθούμε στον Πειθαρχικό, στην πράξη ποιος θα εκπροσωπήσει νομικά τους συναδέλφους. Όλα αυτά, όπως λέω, έχουν λυθεί σε όλες τις περιπτώσεις που χειριστήκαμε τέτοια θέματα και για το Ηράκλειο και για τη Λακωνία και για τις καθαιρέσεις των Προϊσταμένων και των Διευθυντών που από κοινού καταθέσαμε προσφυγές στα Διοικητικά Δικαστήρια θα λυθούν συντεταγμένα και οργανωμένα σε συνεννόηση του Διοικητικού Συμβουλίου της ΔΟΕ, των Διοικητικών Συμβουλίων των ΣΕΠΕ σε όλη την Ελλάδα.

Άρα λοιπόν, θα είμαστε σε συνεννόηση και σε επικοινωνία. Το λέω γιατί δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία, ούτε να καλλιεργείται από κάποια πλευρά μια αμφιβολία. Η πράξη τα έλυσε αυτά τα ζητήματα και ξαναλέμε υπάρχουν και δεσμεύσεις και αποφάσεις από τις Γενικές Συνελεύσεις.

Ένα θέμα που μπαίνει προς το Διοικητικό Συμβούλιο για να αναδειχθούν και άλλα ζητήματα, όπως για τις υπερωρίες, θυμίζω ότι μέσα στο 2025 αναδείξαμε το θέμα των υποχρεωτικών υπερωριών, αναδείξαμε την κυνική προσπάθεια που κάνει το Υπουργείο Παιδιάς αντί να καλύψει τα κενά, αντί να προσλάβει Εκπαιδευτικούς, αντί να καλύψει τις μορφωτικές ανάγκες των Εκπαιδευτικών, να αξιοποιεί το εργαλείο των υποχρεωτικών υπερωριών ως ένα μέτρο να μοιράσει τη φτώχεια επί της ουσίας και να κόψει θέσεις εργασίας και έχουμε προκηρύξεις σε αυτή την προσπάθεια, και τα κινηματικά μέσα για την προσπάθεια να ακυρωθούν οι υποχρεωτικές υπερωρίες στην πράξη.

Και όπως είδατε, με την αρχή του 2026 έχει βγει και η καινούργια στάση εργασίας από την Ομοσπονδία. Και επίσης ότι η διαδικασία της δήλωσης της απεργίας αποχής επειδή επανέρχεται με διάφορους τρόπους, γίνεται με τον πολύ συγκεκριμένο τρόπο που έχουμε αποφασίσει από την πρώτη φορά που κηρύξαμε απεργία, από το '23.

Δηλαδή με το έντυπο της Ομοσπονδίας, το οποίο το καταθέτουμε στο Σύλλογο, το υπογράφουμε, το καταθέτουμε στο σχολείο και παίρνουμε αριθμό πρωτοκόλλου και αυτό επικαλούμαστε όποτε καλεστούμε. Ούτε Gov, ούτε διάφορες άλλες διαδικασίες που ακούμε από όλη την Ελλάδα

ότι αξιοποιούν ή χρησιμοποιούν διάφοροι καλοθελητές, Διευθυντές, Σύμβουλοι και τα υπόλοιπα για να εκφοβίσουν.

Νομίζω ότι και από την πλευρά των ερωτημάτων που απευθύνθηκαν στον Διοικητικό Συμβούλιο της ΔΟΕ δεν ξέρω αν υπάρχει κάτι, δεν ξέρω αν κάποιο μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου θεωρεί ότι από τα ερωτήματα που έχουμε όλοι μπροστά μας ,έχουν ξεπεράσει τα 100. Αν θεωρεί ότι κάτι δεν έχει απαντηθεί ή διαφεύγει...

Δε βλέπω να υπάρχει κάποιος που θεωρεί ότι κάτι έχει διαφύγει. Μαρία, θέλεις κλείνοντας να πεις κάτι;

M. ΤΣΙΠΡΑ: Ναι, θα ήθελα να πω κάτι. Νομίζω ότι ό,τι κάνετε είναι δυναμικό. Είναι κάτι που εξελίσσεται, μεταλλάσσεται, προσαρμόζεται και πρέπει να προσαρμόζεται γιατί όπως εμείς, όπως η πλευρά δική μας προσπαθεί και παλεύει και διεκδικεί τα δικαιώματά της αντιστοίχως και η άλλη πλευρά κάνει αυτό που θεωρεί ότι είναι σωστό κατά τη δική της άποψη και για τα δικά της συμφέροντα.

Πιστεύω ακράδαντα ότι είναι ώριμες οι συνθήκες για να μετασχηματίσετε την προσπάθεια σας. Και νομίζω ότι το συνδικαλιστικό κίνημα έχει ωριμάσει αρκετά να μπορέσει να κάνει και επόμενα βήματα, εξίσου σημαντικά, όσο η απεργία-αποχή. Πιστεύω ότι είναι σημάδια των καιρών μας και πιστεύω ότι θα βοηθήσει πάρα πολύ και στο μέλλον να δούμε ποιοι άλλοι τρόποι υπάρχουν για να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα που εντοπίζετε στα λειτουργία των σχολείων, στα αξιολόγηση των Εκπαιδευτικών, στο τι είναι αυτό που θέλουμε από ένα δημόσιο σχολείο και εμείς ως γονείς και εσείς ως Εκπαιδευτικοί.

Είμαι σίγουρη και αυτό είναι το σημαντικό, ότι θα βρεθούν δρόμοι, πάντα η ζωή βρίσκει δρόμους και πολύ σημαντικό είναι αυτό που σας είπα και πριν, ότι κάτι που σήμερα φαίνεται βουνό μεθαύριο μπορεί να γίνει πεδιάδα, μην το ξεχνάμε ποτέ, ίσως το σημαντικότερο μάθημα που έχω πάρει μέσα από αυτή τη δουλειά που κάνω 30 χρόνια.

Θέλει υπομονή, θέλει προσπάθεια, θέλει σύμπραξη όλων και ομόνοια, που και αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό και δεν πρέπει να το ξεχνάμε ποτέ στη χώρα που ζούμε.

Θέλω να ευχαριστήσω πολύ για τη συζήτηση αυτή, για το χρόνο που δόθηκε να απαντηθούν τα ερωτήματα. Ελπίζω να βοηθήσαμε τους συναδέλφους να βάλουν στο μυαλό τους κάποια πράγματα και να τους κατευθύνουν. Είναι πάρα πολύ σημαντικό πιστεύω, να νιώθουν ότι η Ομοσπονδία είναι κοντά τους και να καταλαβαίνουν ότι γίνεται ό,τι καλύτερο μπορεί να γίνει για να μπορέσουμε να διασφαλίσουμε τα συμφέροντα και τα δικαιώματα τους.

Ευχαριστώ και πάλι, ευχαριστώ το Διοικητικό Συμβούλιο της ΔΟΕ και θα τα ξαναπούμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ευχαριστούμε πολύ. Συναδέλφισσες και συνάδελφοι κλείνοντας τη σημερινή εκδήλωση, βάζοντας μια άνω τελεία, γιατί εννοείται ότι η διαδικασία της ενημέρωσης, αντίστασης, στήριξης συνεχίζεται, δεν κλείνει κάτι, είμαστε στη μέση της διαδρομής, δεν είμαστε κάπου στο τέλος.

Άρα λοιπόν, νομίζω ότι από τη σημερινή πρωτοβουλία, τη θετική, τη σημαντικό πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας, διευκρινίζονται αρκετά ζητήματα, δίνονται ολοκληρωμένες απαντήσεις και διαμορφώνεται μια σαφής εικόνα σε ποιο σημείο βρισκόμαστε και ξεκαθαρίζονται κατά τη γνώμη μου αρκετά ζητήματα που αφορούν τον πυρήνα αυτού του αγώνα που δίνουμε. Δηλαδή ότι δίνουμε έναν αγώνα για την υπεράσπιση του δημόσιου δωρεάν σχολείου, των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών μας, της παιδαγωγικής μας υπόστασης.

ΛΗΞΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ